

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞ. ΜΠΑΡΑ & ΙΩΑΝ. ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Τῇ συμπράξει καὶ συνεργασίᾳ τῶν παρ' ἡμῖν γλαφυροτέρων καλῶν
καὶ τῶν δοκιμωτέρων καλλιτεχνῶν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1896

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ τῆς ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

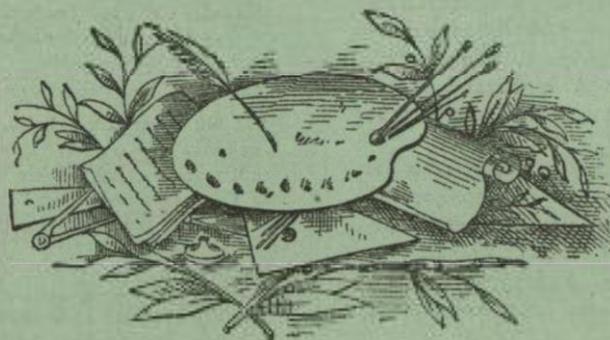
Ἀθηναϊκαὶ ἡμέραι.— Ἡ ἐπιστήμη δι' ὅλους (τὸ φῶς).— Ἐρ-
νέστος Κούρτιος.— Ὁ ναὸς τῶν Ἀγ. Θεοδώρων ἐν Ἀθή-
ναις.— Ἡ γιγαντώδης πτηνοφάγος ἀράχνη.— Τεχνητὸς χρω-
ματισμὸς ἀνθῶν.— Ἐρως ἀνὰ τὰ ἄστρα (Διήγημα Καμίλλου
Φλαμμариών). Τα γραμματόσημα.— Ξανθαὶ καὶ Μελαγχροί-
ναι.— Ὁ Γορίλλας.— Μυϊκὴ δύναμις.— Θαλασσινὰ ἐντύπω-
σεις.— Ποικίλα καὶ περίεργα.— Δημῶδες ἰατρικὴ καὶ ὑγιει-
νὴ.— Χρονογραφικὴ ἐπισκόπησις.— Φιλολογικὴ καὶ καλλι-

τεχνικὴ κίνησις.— Ἐπιστημονικὰ νέα.— Πρακτικὰ συμ-
βουλαί.— Ἀστεῖα καὶ ἀνέκδοτα.— Σκέψεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Τὸ ἔαρ (ὀλοσέλιδος).— Ἐρνέστος Κούρτιος.—
Γιγαντώδης πτηνοφάγος ἀράχνη.— Ἡ Ἀκρόπολις ἐκ τῆς
λεωφόρου Ὀλγας (ὀλοσέλιδος).— Ναὸς Ἀγ. Θεοδώρων ἐν
Ἀθήναις (ὀλοσέλιδος).— Ὁ Γορίλλας.— Δύο εἰκόνες πειρα-
μάτων μυϊκῆς δυνάμεως.— Τρεῖς γελοιογραφικαὶ ἐξε-
λίξεις.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12
Ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ. 12

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἀπ' εὐθείας ἐν τῷ Γραφείῳ ἢ
δι' ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς ἐκδότας.

ΑΘΗΝΗΣΙ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ὑπὸ τὸ νέον θέατρον παρὰ τὴν Τράπεζαν Ἡπειροθεσσαλίας.

Κοινωνικός Λογισμός

ΕΤΟΣ Α.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1896

ΣΕΙΡΑ 6

ΤΟ ΕΑΡ (Εξ εικόνος του Έρ. Λοσάγ).

421
Κ.Κ.Π. 96

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΓΩΓΩΝΕΣ και παγωτά, ιδού υπό ποίον δξύμωρον ζυφιδίων διατελεί την εποχήν αυτήν τὸ ἀπαστρέπτον ἐξ ἀντιλήϊας καὶ λευκοῦ κονισάλου ἄστου. Εὐτυχῶς διὰ ταιαύτας ἀντιθέσεις ὑπάρχει πρόχειρον συνδετικόν, αἱ γυναῖκες, αἱ ὅποιαί μὲ τὴν ἀφέλειαν περιάγουσιν, ἀνὰ τοὺς περιπάτους καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς, θαλπερὰ κάλλη ἐπὶ δροσερῶν θεληγήτρων, ὡς εἶδος δηλ. παγωτῶν κέμας ἢ φράουλας τρωγόμενον ὑπὸ 35ῳ Κελσίου. Τώρα ἐὰν εὐρίσκητε ἄγαν κανιβαλικάς τὰς παρομοιώσεις μου, σῆς ἀποχαιρετῶ ὑποκλινέστατα,

πῆδῶ εἰς τὸ πρῶτον διερχόμενον τράμυ καὶ τρέγω νὰ διασκεδάσω τὴν λογοτεχνικὴν μου ἀσσοχίαν μὲ ὀλίγας δεκάδας γύρων ἀνὰ τὸ Ζάππειον καὶ τὴν Δενδροστοιχίαν.

Εἶνε ὥρα περιπάτου· αἱ Ἀθηναὶ ἀποσείουν τὴν μεσημβρινὴν νάρκην καὶ τρέγουν εἰς ἄγαν ὀλίγου δροσεροῦ ἀέρος, μὲ οἷαν ἡδονάθειαν ἀνέρχεται τὸ κῆτος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὠκεανοῦ διὰ νάναπνεύσῃ· ὑποψῶσκει ὅμως πάλιν ὁ σκόπελος τῶν παρομοιώσεων καὶ διὰ νὰ χειρισθῶ τὸ κινδυνώδες ὡς, ἔμολογῶ, ὅτι μοῦ λείπουν τὰ προσόντα τοῦ συγγραφέως τῆς Παπίσσης. Αἱ τροχιοδρομικαὶ ἄμαζαι ὑφίστανται τὴν πρώτην ἐφοδὸν τῶν ἀνυπομόνων περιπατητῶν καὶ ὁμολογητέον ὅτι ἐρωμένως τῆς ἐφόδου ταύτης μετέχουσιν αἱ γυναῖκες, μένουσαι ἐπὶ τέλους αὐταὶ ἰδίως κυριαὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, χάρις εἰς τὴν ἀβρότητα τῶν τυγῶν προλαβόντων νὰ καθήρουν ἀντιπροσώπων τοῦ ἀσχημοῦ φύλου· παρηγοροῦνται τοὐλάχιστον τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὰς συνήθεις ἡττας ἄλλων ἐφόδων. Ἐν ἀκαρεῖ πληροῦνται αἱ θέσεις δύο καὶ τριῶν κατὰ σειρὰν τεταγμένων τράμυ, μένονυ κεγηνότες ἐξῶ οἱ ἀνεπιτήδευτοι καὶ βραδυκίνητοι διὰ νὰ χωνεύσῃ τὴν ἀνυπομονήσιαν τῶν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ μέχρις οὗ ἐκκινήσῃ ἡ ἐπομένη σειρά, καὶ οἱ δι' αὐτοὺς «ἀπολεσθέντες παράδεισοι» ἐκείνοι ἐκκινῶν ὑπὸ τοῦς ἐκκωφαντικοῦς συριγμοῦς τῶν ὀδηγῶν καὶ τὰ φροῦ-φροῦ τῶν συμμαχευομένων ἐσθῆτων. Κάθησαι αἰφνης παρὰ κομψομένου ὄζοντα ὡς μοσχογαλῆ καὶ σκέπτεσαι ἂν εἶνε καιρὸς ν' ἀποφύγῃς ἀνιάραν κεφαλαγίαν ἀλλάστων θέσιν, ὅτε τὴν ἐνοχλουμένην ὄσφρησιν ἀναλαμβάνει νὰ ικανοποιήσῃ ἢ ὄρασις ἐντροφῶσα εἰς τὴν διαφανῆ λευκότητα ὠραίου γυναικείου ἀχένης ὀρουμένου ἀπὸ τοῦ προσώπου καθίσματος ὡς ἔνσαρκος πειρασμὸς ἐμβάλλον σὲ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ μετενεχθῆς ἄκων εἰς τὸ ἐν Πατησίοις λυσιατρεῖτον. Καὶ ἐνῶ βυθίζεσαι εἰς χρωμομετρικὰς μελέτας ὑπολογίζων ποῖαν ἀπόχρωσιν τοῦ χρυσιζόντος ξανθοῦ ἢ καστανοῦ ριπίζουσι ἐπὶ τοῦ παγούλου ἐκείνου λαίμου αἱ λειποτακτῆσσαι ἐκ τοῦ κοσμοσύμβουο τρελλὰ τρίγες, τείνεις συγχρόνως ἀδιάκριτον οὖς καὶ εἰς μίαν ἐπισθῆν σου διεξαγομένην συνοῦλαξιν περὶ πολιτικῶν, ἐκ τοῦ ὄρους τῆς ὁποίας ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι οἱ ὀμιλοῦντες εἶνε ἢ θέλουν νὰ φαίνωνται ὡς ἄνθρωποι τῶν πολιτικῶν παρασκηνίων. Δροσεροὶ γέλωτες περαιτέρω μὲ ὀλίγους ψιθυρισμοὺς σὲ εἰδοποιῶν ὅτι δύο δεσποινίδες καθήμεναι πέραν τοῦ μυροβραχοῦς γείτονός σου ἀντελήφθησαν—μὴ ἄλλῃ τὴν ἀποδομένην εἰς τὴν γυναικαίαν ὄσφρησιν ἀμβλύτητα—τὴν ὀσμῆραν ὑπερβολῆν, εἰς τὴν οὗτος περιέπεσε, γελῶσαι διότι ἡ μία εὐφρολόγησεν εἰς βῆρος τοῦ ἀποκαλέσασα αὐτὸν «ρεκλάμαν νέου μυροποιείου». Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κομψοῦμένος δὲν ἐπῆρε μυρωδιὰ τοῦ πράγματος ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς ἀρωματικῆς ἀτμοσφαιρας, ἥτις τὸν περιλοῦει.

Τὶ λέγετε, κατεργόμεθα εἰς τὸ Σύνταγμα, ἢ θέλετε νὰ προχωρήσωμεν μέχρι τοῦ κήπου Ὀρρανίδου; Ἔως εἰς τὸν «Παράδεισον» δὲν σῆς παρασύρω διότι ἔως ὅτου φθάσωμεν ἐκεῖ θὰ ἔχουν ἡδὴ πετάξει ὄλοι οἱ συνταξιδεύοντες ἄγγελιοι τοῦ ποδογύρου. Εἰς τὸ «Σύνταγμα», βαρεῖα ἀτμόσφαιρα πολιτικῆς λίμνας σὲ τρέπει εἰς ἀσύντακτον φυγήν. Ὅλοι σχεδὸν οἱ καθήμενοι ἢ περιδιabάζοντες

ἐκεῖ ὄμιλοι φαίνονται οἷονεῖ βυσοδομοῦντες τοὐλάχιστον μίαν συνωμοσίαν κατὰ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Αἱ γνώμαι περὶ διορθώσεως τοῦ Ρωμέικου ἢ περὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς διασταυροῦνται πανταχῶθεν δίκην μυδραλλίων καὶ εἶνε ἀδύνατον οἱ μὴ ἀναγινώσκοντες τὴν ὥραν ἐκείνην τὰς ἐσπερινὰς ἐφημερίδας νὰ μὴ ἀπαγγέλλωσι τὸν τριακοστὸν δεῦτερον ἴσως φιλιππικὸν τῆς ἡμέρας κατ' ἐκείνων, οἷτινες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Μάτην ἢ ταλαίπωρος μουσικὴ ἀγωνίζεται νὰ πραύνη διὰ τῶν μεθυστικῶν μελῶν τῆς τῆν ἔξαιψιν ἐκείνην τῶν πνευμάτων καὶ τῶν γλωσσῶν, μάτην οἱ τοῦ καὶ που σποράδην χυνόμενοι νεανικοὶ ὄμιλοι προσπαθοῦσι νὰ δώσωσι τόνον φαιδρότητας εἰς τὴν νεοελληνικὴν αὐτὴν πληγήν τῆς πολιτικοματικῆς, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Τὸ «Σύνταγμα» κυλιέται εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ . . . τὸ τράμυ πρὸς τὸ Ζάππειον.

Ἐκεῖ ἀναπνέεις. Τὸ ἄγος τῆς πολιτικῆς ἀδολεσχίας εἶνε ἐξωστρακισμένον ἐκ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου τὴν ἀποψιν καὶ ἄχωνος ἀνδρόρου. Κραταῖαν καὶ θριαμβευτικὴν ἀσχοῦσιν ἐκεῖ δεσποτεῖαν ἡ νεότης, τὸ κάλλος, ἡ ἁρμονία καὶ ὁ γέλως. Διασταυροῦνται ἀνὰ πᾶν βῆμα αἱ χαριέστεραι ἀντιπρόσωποι τῆς κομψότητος καὶ οἱ ζωηρότεροι μύσται τῆς φαιδρότητας, καὶ ἐκ τῶν συναντήσεων ἐκείνων πυκνοὺς ἀκούεις τοὺς ἠλεκτρικοὺς σπινθήρας τῶν βλεμμάτων καὶ θαλλερῶν τὴν ἀνθοφορίαν τοῦ μειδιήματος. Ἐννοεῖται ὅτι, ὅπως εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων, οὕτω καὶ ἐδῶ συγκατὰ προβάλλουσιν αἱ ἀνορθογραφαὶ τῆς αἰσθητικῆς ἐπὶ τοῦ ἐψιμυθιωμένου προσώπου καμμιὰς παρῆλικος διαμαρτυρομένης . . . κατὰ τῆς προκοιτηρίας, ἢ ἐπὶ τῆς ὑπερμέτρως ἀτημελήτου περιβολῆς κανένος δυστηρημένου . . . πρὸς τὸν ράπτῃν του. Ἀλλὰ τὸ ὄλον ἐν γένει εἶνε ὠραῖον καὶ ἀρκούντως de distinction, παρὰ τὴν ἐπιμελῆ προστάθειαν, ἣν καταβάλλει ἡ μάλλον ἀδιύλλακτος μερὶς τῆς αὐτοκαλουμένης ἀριστοκρατικῆς τάξεως ὅπως ἀποφεύγῃ τὸ ἄγαν ἐκλαϊκευθῆν τοῦτο κέντρον.

Ἐδῶ μίαν παρῆθῃσιν δὲν ὑπάρχει τι κομικώτερον τῆς ὑποῦλου καταδιώξεως, ἣν ὀφίσταται ἢ ἀνωτέρα τάξις ἐκ μέρους τῆς ἀστικῆς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ περιπάτου. Εὐρίσκει ἢ πρώτη τὸ δεῖνα κέντρον εὐχάριστον ἢ προτιμᾷ τὸν δεῖνα περίπατον, ἀμέσως ἢ bourgeoisie τὴν ἰγγληταεῖ, ἀντιποιεῖται τὰς προτιμήσεις ἐκείνης, κατακλύζει τὰ τέως κρησφύγετα τῶν ἐκλεκτῶν καὶ καταορθοῖ ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν νὰ τὴν ἐκποίησῃ, ὡς ἐὰν ἦτο γάλλος πρέσβυς, τρέπουσα αὐτὴν εἰς ἀναζήτησιν ἄλλων ἀσυγγάστων κέντρων ἢ τῶν πρώην ἐγκαταλειθθέντων. Εἰς ταιαύτην ἀστέϊαν ἰγγλητασίαν ὀφείλεται ἡ ἐρήμωσις τῆς ἄλλοτε ἀμμοῖας ὄσου Φιλελληνῶν καὶ τῆς λεωφόρου Ὀλγας.

Ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ ὄμιλος τῶν κομψῶν νέων, ὁ ἐντεθρονισμένος εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν τραπέζιων τοῦ ἀναψυκτηρίου, εἶνε κυκῶν λογιῶν νέων καὶ λιμοκοντόρων, τοὺς ὁποίους συνήγαγεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ μίαν ἀτελείωτος συζήτησις. Οἱ δεῦτεροι μένονυ ἐνίοτε κεγηνότες πρὸ τῆς σοφίας τῶν πρώτων, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ἀπαξιοῦσιν ἐνίοτε ζηλοτύπου βλέμματος τὰς ἀμέμπτους γραμμάς τοῦ λαίμοδέτου ἢ τὰ στίλβοντα περιλαίμια τῶν σκύμων τοῦ συρμοῦ. Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι σχεδὸν ὄλοι πολὺ ὀλιγώτερον προσέχουν εἰς τὰς περὶ τοῦ νέου θεατρικοῦ ἔργου τῆς ἡμέρας κρίσεις ἐνὸς μικροσκοπικοῦ Σαρσαί, ὅστις «βάζει λόγος» τὴν στιγμὴν ἐκείνην, παρὰ εἰς τὰς εὐειδέεις γείτονας τῆς παρακειμένης τραπέζης, αἷτινες ἐν ἀγνοίᾳ τῶν, ἢ μάλλον ἐν φαινομένη ἀγνοίᾳ, ὑφίστανται ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύγων τὸ γαργαλιστικὸν μαρτύριον καλλιτεχνικῆς ἀναλύσεως ἐκ μέρους τῶν περὶ ἐλλοχούτων διαπύρων ὀθαλμῶν. Ὑπὸ τοιούτου δίκυγον πῦρ συμβαίνει πολλαῖς μερικαὶ ἀδέσποτοι καὶ εὐάλωτοι καρδίαι νὰ τήκωνται πολὺ ταχύτερον τῶν παγωτῶν, τὰ ὅποια φέρει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑπέρτης. Συνήθως ὅμως ἡ ἔγκαιρος ἐπικουρία τοῦ παγωτοῦ ἢ ἡ ἄγαν μελοδραματικὴ στάσις τοῦ ἐπιδόξου κατακτητοῦ ἀποσθεῖ ταιαύτας (τακ) τήξεις καὶ οὕτω χάνει καὶ ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἐν ἔτι περὶ ὀλίγων γάμων διάφορον. Ἀπομένει δὲ τὸ ἔδαφος ἐλευθερον διὰ τὰ πεπερόντα flirts καὶ τὴν προκοιτηρίαν. Ἐργεται στιγμῆ, καθ' ἣν τὸ Ζάππειον ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν τοῦ ὡς «Ἐκθεσις νυμφῶν ἢ μεταβάλλεται εἰς γρημαστήριον προικῶν παιζόμενον εἰς βῆρος ἀμερικῶν γηραιῶν κεφαλαίουχων, οἷτινες οὐδὲ φαντάζονται κἂν ποῖον κίνδυνον τρέχουν περιφέροντες θριαμβευτικῶς παρὰ τὸ πλευρόν τῶν τὰ ἔψευς συν-αλλάγματα ἐκείνα τὰ καλούμενα ἐπίγαμοι κόραι. Ἄλλεξ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΤΟ ΦΩΣ

ΟΙΓΑ ζητήματα ἐν τῇ ἐπιστῆμῃ εἶνε τὸσον σκοτεινὰ ὅσον τὸ τοῦ φωτός. Ποῖα ἡ οὐσιώδης φύσις τοῦ φωτός; Πῶς βλέπομεν τὸ σῦμπαν; Πῶς φωτεινὸν τι σῶμα ἀκτινοβολεῖ καὶ διὰ τίνος μέσου αἱ ἀκτίνες μεταφέρονται μέχρις ὀφθαλμῶν μας; Τί εἶνε αὐταὶ αἱ ἀκτίνες; Ἀπὸ χιλιετηρίδων ἤδη συν-εξητήθη τὸ μέγα τοῦτο πρόβλημα. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι ἀκτίνες ἐξακοντίζονται ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ συλλαμβάνουσι τὰ πόρρω ἀντικείμενα· ὁ Νεύτων τὸναντίον ὑπέθετεν ὅτι τὰ ἀντικείμενα ἐξέπεμπον φωτεινὰ μόρια, ἅπερ διελαύνοντα τὸ κενὸν ἤρροντο καὶ προσέβαλλον τὸν ἀμφιβληστροειδῆ ἡμῶν· ἀλλ' οἱ Young καὶ Fresnel ἔδειξαν ἀκόλουθος ὅτι τὰ φωτεινὰ σῶματα οὐδὲν ἐπέμψουσι ὀλικὸν μῶριον, ἀλλὰ δο-νοῦσιν ἀπλῶς τὸ περιβάλλον ρευστόν, ὅπως ὁ κῶδων δονεῖ τὸν ἀέρα, ἐκ τούτου δὲ ἐπεσῆθη ὡς ἀπαραίτητον πρὸς διὰδοσιν τοῦ φωτός ρευστόν τι ἀβαρὲς κληθῆν αἰθέρ, ἐλαφρότατον καὶ διακεχυμένον ἐν τῷ διαστήματι. Ὅπως βλέπομεν τὰ κυκλωτέρη κύματα λίμνης συγκεντρικῶς δια-πλούμενα περὶ σημείου τινος· ἐνθα τὸ ὕδωρ ἐκινήθη, οὕτω καὶ ὁ ἀήρ συμπυκνῶνται καὶ ἀραιοῦσιν ἐν εἰδεί σφαιρικῶν κυμάτων περὶ τοῦ ἀνη-χῦντος διαπασῶν, οὕτω καὶ τὸ αἰθέριον ρευστόν, ὅπερ πληροῖ τὸ διά-στημα, πκράγει σειρὰν σφαιρικῶν κυμάτων διαδεχόμενων ἄλληλα περὶ ἐκάστου φωτοβόλου σώματος. Καὶ τὰ μὲν ὑδάτινα κύματα βαίνουσι τό-σον βραδείως ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς εὐκόλως παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τῶν, τὰ δὲ τοῦ ἀέρος ἵπτανται μετὰ ταχύτητος 340 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, ἐνῶ τὰ κύματα τοῦ αἰθέρος διακινῶνται τὸ ἄπειρον μετὰ τῆς ἰλιγγιώδους ταχύτητος τῶν 300,000 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον. Τὸ δὲ θαυμασιώτερον εἶνε ὅτι ἐκάστος ἀστῆρ, ἐκάστος ἥλιος τοῦ σύμ-παντος εἶνε τὸ κέντρον διηλεκτῶν κυμάτων, αἷτινες βαίνουσι οὕτω διασταυρούμεναι αἰωνίως ἀνὰ τὸ ἄπειρον χωρὶς ποτὲ νὰ συγχέωνται μὴτε νὰ συμμιγνῶνται ἀμοιβαίως. Οὕτως εἰαν βλέπωμεν ἐκρηξίν τινα ἀναπνέουσαν ἐκ τῆς περιοχῆς τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου, πρέπει ἀμέσως νὰ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ τοῦ Ἥλιου ἀπόστασις τῆς Γῆς εἶνε 148 ἑκατομμύρια χιλιομέτρων, τὸ δὲ φῶς ἔχον τὴν ἄνω σημειωθεῖσαν ταχύτητα, διατρέχει τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν ἐντὸς 8 λεπτῶν καὶ 13 δευτερολέπτων, ἀκριβῶς πρὸ τούτου χρο-νικοῦ διαστήματος ἔχει συμβῆ τὸ φαινόμενον ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ἡλίου· ὅταν βλέπωμεν ὀμορφῶν τινὰ τοῦ Διὸς ἐξεραιζόμενον αἴφνης, τοὐλάχιστον πρὸ 34 λεπτῶν συνῆθη ἡ ἐκλειψις· ὅταν παρατηρήσωμεν τὸν Ποσειδῶνα, τὸν βλέπομεν οἷος ἦτο πρὸ τεσσάρων ὠρῶν· ὅταν τέλος ἀτενίσωμεν ἀπὸ τέρη τινὰ ἀπλανῆ, βλέπομεν αὐτὸν οὐχὶ ὅποιος εἶνε τὴν στιγμὴν ἐκεί-νην, ἀλλ' οἷος ἦτο καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρησεν ἐξ αὐτοῦ ἡ φωτεινὴ ἀκτίς, ἥτις προσέβηκε τὴν ὀρασίμ μας, τούτεστι πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐὰν πρόκειται περὶ τοῦ πλημειστάτου, πρὸ δέκα, εἰκοσι, πενήκοντα, ἐκατόν, χιλίων, δεκακισχιλίων ἐτῶν, ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως. Καθ' ὅμοιον τρόπον ὑπερόχος τις ὀφθαλμὸς θεωρῶν ἀπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων ἀποστάσεων, ἤθελε βλέπει νῦν τὴν Γῆν εἰς ἡτο πρὸ τριῶν, πρὸ δέκα ἐτῶν, πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, πρὸ χιλιετηρίδος, ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως. Τὸ φῶς καθιστᾷ τὸ παρελθὸν αἰωνίως παρόν. Ταιαύτη εἶνε ἡ διὰδοσις τοῦ φωτός. Ἄλλὰ πῶς ἐνεργεῖ ὁ ἥλιος πρὸς παραγωγήν τοῦ φωτός τούτου; Σημειωτέον ἐν πρώτοις ὅτι τὸ ἀκτινο-βόλον ἄστρον μᾶς πέμπει θερμότητα ἄμα καὶ φῶς καὶ ὅτι συχνότατα συγχέονται τὰ δύο ταῦτα εἶδη τῶν ἀκτίνων. Ἡ καθημερινὴ πείρα μᾶς διδάσκει οὕτως ὅτι ἡ θερμότης ἀνυψομένη μέχρις ἐνὸς βαθμοῦ γίνεται φῶς. Ἐξ ἄλλου δὲ γινώσκουμεν ὅτι ἡ θερμότης εἶνε ἀπλῶς τὸ πρὸς τις κινήσεως καὶ οὐδὲν πλέον· ἡ κίνησις τῶν ταχέως δονουμένων μορίων εἶνε διὰ τὴν ἀφῆν θερμότης. Τὸ φῶς οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἐπίσης ἡ δόνησις. Κυ-ρίως εἰπεῖν στερεὰ ὕλη δὲν ὑπάρχει. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πυκνότερον μέ-ταλλον, εἰς τεμάχιον σιδήρου ἢ χαλκοῦ ἢ πλατίνης, τὰ μόρια δὲν προσ-ψύχουσιν ἄλληλα. Ἡ συναφῆ, ἥτις εἶνε ἡ ἔλξις τῶν ἀτόμων, συκρατεῖ

αὐτὰ· ἀλλ' ἡ θερμότης ἀπομακρύνει αὐτὰ μάλλον ἢ ἦτοον ἀπ' ἄλλη-λων προσδιόουσα αὐτοὺς παλμώδη κίνησιν· ἐὰν ἡ θερμότης αὕτη εἶνε ἀποκρῶσα, ἡ συνοχὴ ἀποβάλλει τὴν ἰσχύν αὐτῆς, ἡ στερεὰ κατάστασις ἐκλείπει καὶ τὰ μόρια καταλιθαίνουσιν ἐπ' ἄλληλα· αὕτη δὲ εἶνε ἡ ὄγρὰ κατάστασις. Ἐὰν ὅμως ἡ θερμότης γείνη ὑψηλοτέρα, ὀηλ. ἡ παλμώδης κίνησις τῶν μορίων ἀποβῆ βιασιότερα, τὰ μόρια τότε ἀποβάλ-λουσιν ἐντελῶς πᾶν ἔχνος συνοχῆς καὶ τὸ σῶμα γίνεται ἀέριον ἢ ἀτμός.

Ὅταν σιδηρὰ ράβδος θερμαινόμενη ἀρχίσῃ νὰ εἶνε τὸσον θερμὴ ὥστε νὰ γίνηται φωτεινὴ, ἐμβάλλει τὸν αἰθέρα εἰς δόνησιν μετὰ τῆς ἀνηκού-στου ταχύτητος τῶν 450 τρισεκατομμυρίων (450 καὶ δώδεκα μηδε-νικὰ) κυμάτωνσεον κατὰ δευτερόλεπτον. Τὸ μήκος τοῦ κύματος τοῦ ἄκρου ἐρυθροῦ εἶνε τοιούτον ὥστε ἀπαιτοῦνται 15,000 νὰ τεθῶσι κατὰ σειρὰν διὰ νὰ ἀποτελέσωσι μήκος 1 ἑκατοστοῦ τοῦ μέτρου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ φῶς διατρέχει 300,000 χιλιομέτρα κατὰ δευτερόλεπτον ἦτοι 30 ἑκατομμύ-ρια ἑκατοστομέτρων, πολλαπλασιάζοντες τὸν ἀριθμὸν τούτον πρὸς 15000 εὐρίσκειμεν τὸν ἄνω κολοσσαῖον ἀριθμὸν. Ὅλα αὐτὰ τὰ τρισεκατομμύρια τῶν φωτεινῶν κυμάτων εἰσέρχονται εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἐντὸς ἐνὸς καὶ μόνου δευτερολέπτου.

Ἄκτις φωτός διερχομένη διὰ τριγωνικοῦ ὕαλινου πρίσματος διαθλάται καὶ ἀντὶ νὰ σχηματίσῃ λευκὸν τι σημείον, διαγράφει ἐγγρωμον ταινίαν φέρουσαν τὰ χρώματα τῆς ἵριδος. Τὸ πείραμα τοῦτο ἐκτελέσας ὁ Νεύ-των ἀπέδειξεν ὅτι τὸ λευκὸν φῶς γεννᾷ ὄλα τὰ χρώματα. Τάσσονται δὲ ταῦτα εἰς τὸ λεγόμενον φωτεινὸν φάσμα τοῦτο κατὰ τὴν ἐξῆς γνωστὴν σειρὰν :

Ἰώδες, Ἰνδικόχρου, Κυανῶν, Πράσινον, Κίτρινον, Πορτοκαλλόχρου, Ἐρυθρὸν

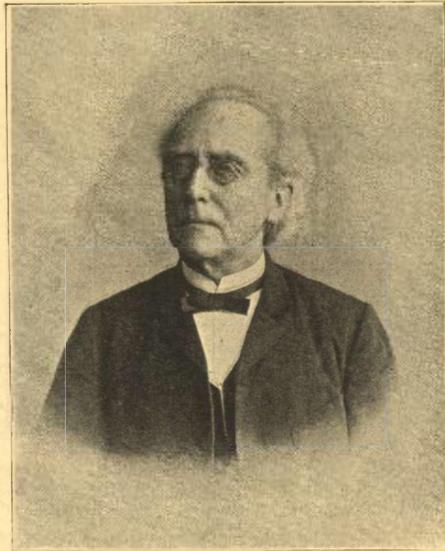
πράγματι ὅμως δὲν ὑπάρχουν ἐπτά μόνον χρώματα ἀλλ' ἀπειράριθμα. Τὸ μήκος τοῦ φάσματος παριστᾷ μόνον τὸ φῶς, ὀηλ. τὰς ἡλιακὰς ἀκτι-νας τὰς αἰσθητάς εἰς τὸν ἀμφιβληστροειδῆ ἡμῶν· ὁ ὀφθαλμὸς μας ἀρχί-ζει νὰ βλέπῃ ὅταν αἱ αἰθέραις δονήσεις φθάνωσι ἐντὸς ἀριθμὸν τῶν 450 τρισεκατομμυρίων καὶ παύει βλέπων ὅταν ὑπερβῶσι τὰ 700 τρισεκ. (ἰώδες πορφυροῦν)· ἀλλὰ καὶ πέραν τῶν ὀρίων τούτων ἡ φύσις ἐξακολου-θεῖ ἐνεργοῦσα ἐν ἀγνοίᾳ μας. Χημικαὶ τινες οὐσίαι, ἡ πλάξ τοῦ φωτο-γράφου λ. χ. βλέπουσιν ἀπωτέρω ἡμῶν πέραν, τοῦ ἰώδους· αὐταὶ εἶνε ἀόρατοι διὰ τὸ ὄμμα μας ἀκτίνες.

Τὸ οὖς ἡμῶν ἀντιλαμβάνεται τὰς δονήσεις τοῦ ἀέρος ἀπὸ 32 δονήσεων κατὰ δευτερόλεπτον (βραβεῖ ἤχη) μέχρι 36,000 (ὄξεις ἤχη)· πέραν αὐ-τῶν δὲν ἀκούομεν πλέον· οὕτως ὀρίζονται αἱ αἰσθησεις ἡμῶν καὶ οὐχὶ αἱ ἐνεργεῖαι τῆς φύσεως. Τὰ χρώματα εἶνε, ὡς οἱ φθόγγοι τῆς μουσικῆς κλίμακος, ἀποτελέσματα ἀριθμῶν· ἐν τῇ μουσικῇ, ὅπως ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ὑπάρχουσι τόνοι. Ἡ ταιαύτη ἢ ταιαύτη διάταξις τῶν μορίων εἰς τὰς ἀντανακλώσας ἢ διαφανεῖς οὐσίας παράγει τὰς διαφόρους ἀντανακλώσας τὸ φῶτός, ἦτοι τὰ χρώματα καὶ δύνεται εἰς εἰπεῖν ὅτι τὰ ἀντικείμενα ἔχουσιν ὄλα τὰ ἄλλα χρώματα πλὴν ἐκείνου, ὅπερ φαίνεται. Διαιτὶ ὁ λειμῶν ἐκεῖνος εἶνε πράσινος; Διαιτὶ κρατεῖ ὄλα τὰ ἄλλα χρώματα ἐκτὸς τοῦ πρασίνου, ὅπερ ἀπωθεῖ καὶ ἐκπέμπει. Τὸ λευκὸν ἀπαρτίζεται ἐκ τῆς ἀνακλαστικῆς φύσεως ἐνὸς πρᾶγματος, ὅπερ οὐδὲν χρώμα φυλάττει ἀλλ' ἀποπέμπει ὄλα καὶ οὐδὲν ἀντανακλᾷ.

Αἱ θερμαντικαὶ ἀκτίνες δὲν εἶναι ὀραταὶ δι' ἡμᾶς. Ἐὰν περιφέρωμεν θερμότερον κατὰ μήκος τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ θερμότης ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἰνδικόχρου καὶ ὑψοῦται βηλημδὸν ἀποκτώσα τὴν μεγίστην αὐτῆς ἔντασιν παραπλεύρως τοῦ ὀρατοῦ φάσματος, πέραν τοῦ ἐρυθροῦ. Τὸ φωτεινότερον μέρος τοῦ φάσματος, τὸ κίτρινον, δὲν εἶνε καὶ τὸ θερμότερον. Ἐξ ἄλλου βεβαιούται χημικῶς, μάλιστα διὰ τῆς φωτογραφίας ὅτι αἱ χημικαὶ ἀκτίνες ἀρχονται ἀπὸ τοῦ πρασίνου, φθᾶ-νοῦσι τὴν μεγίστην αὐτῶν ἔντασιν εἰς τὸ ἰώδες καὶ ἐκτείνονται πέραν, ἀποτελοῦσαι οὕτως ἕτερον ἀόρατον φάσμα. Ἐκτα τις αἰσθησις ἡδύνατο νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸν κόσμον τῶν θερμαντικῶν ἀκτίνων καὶ ἐβδόμη τὸν τῶν χημικῶν ἀκτίνων. Ὅ,τι βλέπομεν εἶνε μὴδὲν παραβλλόμενον πρὸς τὰ καθ' ἑκάστην περὶ ἡμῶν ἀόρατως ἐν τῇ φύσει συμβαίνοντα.

Ἐκ τῆς Astronomie populaire

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΚΟΥΡΤΙΟΣ

ΤΗΣ ελληνικής αρχαιότητος τὸ ἀθάνατον πνεῦμα εἶχεν ἐπιφοιτήσει ἐπὶ τὸν ἑνδοξὸν Τεῦτονα, εὐ τὴν πρόσφατον ἀπώλειαν θρηνεί ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ὁ Κούρτιος ἦτο αὐτὸ τοῦτο ἀρχαῖος Ἀθηναῖος, τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους ἢ τοῦ Θεουκιδίου, ἀποπλανηθείς, κατὰ παράδοξον χρονικὴ ἀνακολουθίαν, εἰς τὴν σημερινὴν παρὰ τὸν Μέλανα καὶ τὸν Θουρίγγειον ὄρυμνονα κοιτίδα τῆς τελείας κλασικῆς παιδείας—καὶ συναποκομίσας ἀπὸ τῆς πνευματικῆς του πατρίδος ἅπαν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν αἴγλην, ἅπερ διέκριναν τὰ ἔργα αὐτοῦ. Τὴν γερμανικὴν βαθύνοιαν καὶ ἐμβριθείαν τοῦ ἀνδρὸς κατηγάγει ἐλληνικὴ αὐτόχρημα διαύγεια πνεύματος καὶ χάρις καὶ ὁ ἐναρμόνιος συνδυασμὸς τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς πρὸς τὴν τευτονικὴν ἀκμὴν ἀπετύπωσεν ἐπὶ τῆς ὅλης τοῦ Κουρτίου δράσεως τὴν ὑπέροχον σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας. Ὁ κλεινὸς συγγραφεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, καὶ τῆς Ἱστορίας τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ὁ ἀκάματος ἐξερευνητὴς τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὁ μέγας φιλόλογος καὶ ἑνδοξὸς ἀρχαιολόγος, ὁ συνδέσας τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀναβίωσιν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ κλέους διὰ τῆς ἀνασκαφῆς τῆς Ἄλτεις, ὁ Ἐρνέστος Κούρτιος ἐξεμέτρησε πρὸ μηνὸς τὸ ζῆν ἐν ἡλικίᾳ 82 ἐτῶν, πλήρης ἡμερῶν καὶ κλέους.

Ἡμᾶς ἰδίως ὁ θάνατος τοῦ Κουρτίου στερεῖ ἐνθουσιώδη λάτρη καὶ φίλον τῆς πατρίδος μας. Ὁ Κούρτιος ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἕνα ἔτρεφε βαθὺν ἐν τῇ ψυχῇ ἔρωτα, ἔρωτα ἀναλλοίωτον, πρὸς ὃν ἔμεινε μέχρι τέλους πιστὴ ἡ μεγάλη αὐτοῦ ψυχὴ οἰονεὶ νοσταλγοῦσα, τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ἀρχαιότητα καὶ πρὸς τὸ κάλλος τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος. Καὶ ἡ ζωὴ του, ζωὴ γόνιμος εἰς δράσιν καὶ ἀποτελέσματα, διέρρευσε ἐν τῇ καλλιέργειᾳ τῆς προγονικῆς ἡμῶν σοφίας, ἐν τῇ ἐρέυνῃ τῶν ἀπορρήτων τῆς ἀρχαιότητος, ὅσα κατέχουσαν ὁ χρόνος καὶ ἡ γῆ, ἐν διηνεκῇ λατρείᾳ πρὸς τὸ μέγα καὶ ἀγῆρω πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος. Ἐναλλάσσων ἐκ περιτροπῆς τὸν κάλαμον τοῦ ἱστορικοῦ πρὸς τὴν σκαπάνην τοῦ ἀρχαιολόγου καὶ δισσελπιζῶν στεντορείως δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν ἔργων τὸ κάλλος καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς φυλῆς, ἧτις ποτὲ ἐλάμπρυνε διὰ τῶν ἔργων τῆς τὴν γωνίαν αὐτῆς τῆς Ἰλλυρικῆς χερσονήσου, ὁ Κούρτιος ἀνεδέχθη ἀληθῆς εὐαγγελιστὴς τῆς θρησκείας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ, ἧτις ἀφῆκε τοσοῦτους βίους ἀπὸ τῆς Ἄλτεις μέχρι τοῦ Σουνίου καὶ ἔσχεν ἀποστόλους, εἰς ὃ Ὀμηρος καὶ ὁ Πλάτων.

Γεννηθεὶς ἐν Λυβέικῃ τῷ 1814, κατῆλθεν εἰκοσιτετραετῆς ἔτι, μόλις ἀποπερτώσας τὰς πανεπιστημιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς, εἰς τὴν ποσεινὴν τῶν ὄνειρων του χώρον, τὴν ἡλιόλουστον καὶ βαθύκολπον γῆν, ἣν ἐναμίλλως περιπτύσσονται ἐν ταῖς ὑγρῆς ἀγκάλας τῶν τῶ Αἰγαίου καὶ τὸ

Ἴονιον, ὅπως ἐκ τοῦ πλησίον θαυμάσῃ καὶ μελετήσῃ ὅτι μόλις κατῶρθου νὰ φαντάζῃται τῶς ἐν ταῖς βιβλίαις. Καὶ ἐν τῷ θαυμασμῷ του ἐκείνω, ὃν ἡ νεανικὴ του ψυχὴ ἐξῆρεν εἰς λυρικά ἐνίστα ὕψη, συμπεριέλαθεν ὁ μέγας Τεῦτονα καὶ τὴν ὡς φρίκα ἐκ τῆς τέρας τῆς ἀναγεννηθείσαν ἡμῶν πατρίδα, ἐμφορηθεὶς βαθείας στοργῆς καὶ εὐκρινούς ἐνδιαφέροντος πρὸς τοὺς ἐπαξίους κληρονόμους τῆς δόξης τῶν ἀρχαίων. Περιῆλθε τὴν Ἑλλάδα, ἐμελέτησεν ἐπισταμένως ἐπὶ τῶν συντετριμμένων αὐτῆς μαρμάρων τὴν ζῶσαν ἱστορίαν τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, ἠρύσθη νέαν ζωὴν καὶ σθένος ἐκ τῶν ἀθανάτων ἐρείπων, ἀνεπόλησεν ἐνθουσιῶν ἄμα καὶ μελαγχολῶν παρορημένην εὐκλειαν καὶ λαμπρότητα καὶ ἀπεκόμισεν εἰς τὴν γερρανὸν του πατρίδα ψυχὴν ἐλληνικὴν τοσαῦτα παραχοῦσαν τεκμήρια τῆς νέας αὐτῆς πολιτογραφῆσεως εἰς τὰ ἔργα του.

Ἄλλ' ὅ,τι ἰδίως ἐδόξασε τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρνέστου Κουρτίου, ὑπῆρξε τὸ μέγα σχῆμα τῆς ἀνασκαφῆς τῆς Ὀλυμπίας, ὅπερ συνέλαβε μὲν αὐτός, ἐπραγματώσατο δὲ ἡ ἡνωμένη καὶ μεγάλη γερμανικὴ του πατρὸς τῷ 1875, τῇ εἰσηγήσει καὶ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐπισήμου μαθητοῦ τοῦ Κουρτίου, τοῦ φιλοσόφου ὅσον καὶ ἀτυχοῦς ἐκείνου αὐτοκράτορος Φρειδερίκου. Ἄφ' ἧς τὰ ἐνδοξα ἐρείπια τῆς Ἄλτεις ἠθώπευσεν αὐτὸς ὁ ἥλιος καὶ ἐδρόσισαν αἱ ὑγραὶ ἀπόνοιαι τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀφ' ἧς τοῦ Πραξιτέλους τὸ ἀριστοῦργημα προσεῖλκυσε τὸν θαυμασμόν καὶ τὸ προσκύνημα τοῦ νεωτέρου κόσμου ἀναπτύξαν ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ τὰς ρώδεις γραμμὰς τοῦ ἰδανικοῦ κάλλους, ὁ Κούρτιος ἐπεσπάσατο τὴν ἐκτίμησιν ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἰδίας ἡμῶν, εἰς οὗς ἀντανεκλάτο μέρος τῆς πρὸς τὸν τύπον μας ἀγάπης, ἣν ἐνέπνεον τὰ ἐρείπια ἐκεῖνα.

Ἐν γένει ὁ Ἐρνέστος Κούρτιος ὡς συγγραφεὺς μὲν διεκρίθη διὰ τὴν ἀπαράμιλλον γλαφυρότητα καὶ ἐμβριθείαν τοῦ ὕφους του, ὡς διδάσκαλος δὲ—διότι ἦτο καθηγητὴς τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου—ἐτίμητο καὶ ἐλατρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρωσιμῶν μαθητῶν του, ὡς ἐργάτης δὲ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης ἐπρόκεισε αὐτὴν ὅσον ὀλίγοι διὰ τῶν κατακτήσεών του, καὶ τέλος ὡς φιλέλληνα εἰργάσθη καὶ ἐφρονήματισεν ἐπ' ἀγαθῷ ἡμῶν, ὡς ἐὰν εἶχε γεννηθῆ μετὰ τῶν ἡμῶν.

Εἶη ἀγῆρας ἔσαι καὶ ἄλλοτος ἡ μνήμη τοῦ περικελούς γερμανοῦ, τοῦ λατρεύσαντος δύο πατρίδας καὶ ἐργασθέντος ὑπὲρ δύο πολιτισμῶν, τοῦ σοφοῦ μύστου τῆς Κλειοῦς καὶ σκαπανέως τῆς Ἄλτεις, τοῦ Ἐρνέστου Κουρτίου!

Ἄλγεο

Ο ΝΑΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΤΟ περιέργου ὅσον καὶ γραφικοῦ ρυθμοῦ μνημεῖον τοῦτο τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ὅπερ ἐκλήροδότησε μὲν, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν παράδοξιν, εἰς τὴν ποσεινὴν τῆς πατρίδα ἡμῶν μετὰ 10 ἢ 11 ἄλλων ἡμεῖων νῶν διάσημος Ἀθηναία, ἡ Εἰρήνη, ἀνελοῦσα εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, ἀνεκαίνισε δὲ βραδύτερον εὐσεβῆς τις Καλόμαλος, προσελκύει μέχρι σήμερον, διασωθὲν ἐν τελείᾳ ἀκεραιότητι καὶ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀρχικῇ πρωτοτυπίᾳ, τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἀρχαιολόγων. Εἶνε μικρὸς νῶς καθαρῶς βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ὑψοῦμένου ἐν τῇ ἁμονίῳ πλατείᾳ παρὰ τὸν περιώνυμον κῆπον τῶν παυσανίων, ἐν ὅλῃ τῇ αὐστηρῇ καὶ πῶς μελαγχολικῇ ἐπιβλητικότητι, ἣν ἀπετύπωσεν ἐπὶ τῶν φαιῶν αὐτοῦ τοίχων ὁ χρόνος καὶ ἡ παράδοξις. Ἐπὶ πλακῶς κειμένης ἄνωθεν τῆς εἰσόδου ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

Τὸν πρὶν παλαιὸν ὄντα σου ναόν, μάρτυς, καὶ μικρὸν καὶ πῆλινον καὶ σαφῶν λίαν ἀνήγειρε Νικόλαος ὁ σὸς οἰκίτης, ὁ Καλόμαλος, Σπαθαροκανδιτάτος, ὃς εὖρθε σε προστάτην παιδιούθεν μέγαν, βοηθὸν καὶ πρόμαχον πολλῶν κινδύνων ὄν καὶ πρέσβευε τοῦ ἄνω τυχεῖν κλήρου, λαβόντα τὴν ἄφρον τῶν ἐσφαλμένων. † Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ Ἰνδικτιώνος γ' ἔτους ρσφνῆ' (6558 θηλ. 1049 μ. Χ.)

Η ΓΙΓΑΝΤΩΔΗΣ ΠΤΗΝΟΦΑΓΟΣ ΑΡΑΧΝΗ

Ἡ ἀράχνη ἀνήκουσιν εἰς τὰξιν τινα ἐντόμων καλουμένων ἀραχνειῶν. Ἡ τάξις αὕτη περιλαμβάνει πολλὰ εἶδη, ὧν τὸ περιεργότερον καὶ μάλλον ἀξισημείωτον εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ γιγαντιαία ἀράχνη, ἡ κοινῶς καλουμένη Πτηνοφάγος ἢ Πτηνοθρευτική, ἐπιστημονικῶς δὲ *Mygale avicularia*.

Ὀνομάζεται Πτηνοφάγος διότι συνειθίζει νὰ συλλαμβάνη μικρὰ πτηνὰ καὶ ἐκμύξῃ τὸ αἷμα αὐτῶν. Τὰ καταστρεπτικὰ ταῦτα καὶ περιέργα ὄντα ἀπαντῶσιν ἰδίως εἰς τὰ τροπικὰ ὄσα τοῦ νέου κόσμου, ὅπου προξενοῦσι μεγάλην φθορὰν εἰς τὰς τὰξεις τῶν μικρῶν πτηνῶν. Τὸ σῶμα τῶν εἶναι τριχῶτόν, ἔχουσι δὲ δύο ζεύγη περῶγων καὶ ἑκὼ ὀφθαλμούς. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, δὲν πλέκουσι ἰστούς ἀλλὰ κάμνουσιν ὅπως εἰς τὸ ἔδαφος ἢ ἐμφωλεύουσιν εἰς τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων. Τινὲς τῶν φυσιοδιφῶν ἀναφέρουσιν ὅτι αἱ γιγάντιαι αὗται ἀράχλαι γεννῶσι 1800 ἕως 2000 ὠόν. Ὁ περιφημοὸς ἀμερικανὸς περιηγητὴς Βέιτ ἀφηγεῖται ὅτι εἶδεν ἡμέραν τινὰ δύο μικρὰ πτηνὰ κρεμάμενα ἀπὸ τινος ἰστού πλεγμένου μετὰ δύο κλώων. Ἐν ἐκ τούτων εἶχεν ἀποθάνει ἤδη, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου κύπτουσα ἡ τερατώδης ἀράχνη τὸ περιέσφιγγε διὰ τῶν ποδῶν αὐτῆς ὡς λέων τὸ θῦμά του. Εἶδη τοιαύτης ἀράχνης ἤχθησαν πολλάκις εἰς τὴν Εὐρώπην. Δὲν καταρρώθη ὅμως ἡ διατήρησις αὐτῶν ἐπὶ μακρὸν καὶ μόνον μία ἐκ τούτων ἔζησεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τοὺς κήπους τῆς Ζωολογικῆς ἐταιρίας τοῦ Λονδίνου ὅπου καὶ ἐφόρευσε ἕνα ποντικόν. Τὰ δῆγματα τῶν ἀραχνῶν τούτων εἶναι δηλητηριώδη—σατα. Καὶ ὅταν ἡ τοιαύτη ἀράχνη ἀρπάσῃ τὸ θῦμά της, μεταδίδει διὰ τοῦ στόματός της τὸ δηλητήριον εἰς τὸ σῶμα τοῦ θύματος, ὅπερ κατ' οὐδένα τρόπον δύναται πλεῖον νὰ σωθῇ. Ἄλλ' ἀράχλαι, τῶν ὁποίων τὰ δῆγματα εἶναι δηλητηριώδη, ὑπάρχουσιν πολλῶν εἰδῶν, ἀπαντῶσαι εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, τινὲς μάλιστα αὐτῶν ἐδῶσαν ἀφορμὴν καὶ εἰς τὴν γένεσιν ποικίλων μυθοπλάστῶν καὶ δεισιδαιμονιῶν. Ἡ περιφημοτέρη τῶν τούτων ἀραχνῶν εἶναι ἡ Ταραντούλα (*Lycosa tarantula*), εἶδος κοινότατον ἐν τῇ μεσημβρινῇ Εὐρώπῃ. Ἐν Ἰταλίᾳ ὁ λαὸς πιστεύει ὅτι δαίτημα τοῦ ἐντόμου τούτου ἐπιφέρει εἶδος τι παραφροσύνης, τῆς ὁποίας κυρία ἐκδήλωσις εἶναι νυσσρός τις καὶ ἀκκτάσχετος πόθος ὀρχήσεως καὶ συστροφῆς τοῦ σώματος.

Ἡ τοιαύτη ὅμως ἐπίδρασις τοῦ δῆγματος τῆς Ταραντούλας δὲν ἐπιστοποιήθη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. Τὸ πιθανώτερον δὲ εἶναι ὅτι εἰς μερικάς περιστάσεις τὰ δῆγματα ἐπιφέρουσιν δυσάρεστα συμπτώματα, ἄτινα διδούσιν ἀφορμὴν εἰς τὴν γένεσιν τοιούτων φαντασιωπηζῶν.

ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΝΘΕΩΝ

Ὁ ἐν Παρισίαις χημικὸς κ. Παζὲ παρεσκευάσε μίγματα κατὰλληλα δι' ὧν χρωματίζει ἀνεξίτηλως ἄνθη ἀποκοπέντα τοῦ μητρικοῦ στελέχους. Οὕτω ἀπὸ τινος οἱ ἀνοκῶμοι τῶν Παρισίων πωλοῦσιν εἰς τοὺς ἀπλήστους νεωτερισμῶν πελάτας τῶν γαρύφαλα, ρόδα, ἴα καὶ ἄλλα ἄνθη παντοίων χρωμάτων. Τὸ ἐν Παρισίαις συμβούλιον τῆς δημοσίου ὑγείας ἐπεφόρτισε χημικοὺς ὅπως ἐξετάσωσιν ἂν τὰ τοιαῦτα ἄνθη δύναται νὰ βλάψωσιν τὴν ὑγίειαν, οὗτοι δ' ἡμοφῶνως ἀπεφάνθησαν ὅτι αἱ χρωστικαὶ οὐσίαι εἶναι ἐντελῶς ἀβλαβεῖς, ἂν δὲ τινες περιέχουσιν ἀρσενικόν ἢ ψευδάργυρον ἔχουσι τοσοῦτον μικρὰν αὐτῶν ποσότητα, ὥστε καὶ ἡ βρώσις ἐτι δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος.

Εἶναι ὅμως πρὸ καιροῦ γνωστὸν ὅτι δύναται τις νὰ μεταβάλῃ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθῶν ποτίζων ταῦτα διὰ κατὰλληλων διαλυμάτων. Οὕτω ἵνα ἀποκτήσωμεν ἐρυθρὰ ἄνθη ἀρκεὶ νὰ ποτίζωμεν ταῦτα ἐκάστην πρωΐαν καὶ ἑσπέραν διὰ διαλύματος ὅπερ παρασκευάζεται βραζιλιανοῦ ξύλου (μπακαμί) λεπτοῦς κενωμένου ἐν ὕδατι καὶ ἐξατμιζομένου τοῦ ὑγροῦ μέχρι τοῦ τρίτου ἢ τετάρτου τοῦ ἀρχικοῦ ὄγκου. Ἴνα ἀποκτήσωμεν πράσινα μεταχειρίζομεθα ὀρίμους καρπούς ράμμου (ἀγριοδαμασκηνέας) ἵνα κίτρινα λαμβάνομεν ἀώρους τοιούτους, συνθῶμεν αὐτούς ὡς καὶ τοὺς ὀρίμους καὶ τοὺς βράζομεν ἐν ὕδατι

ὡς ἀνωτέρω. Ἴνα ἀποκτήσωμεν μέλανα παρασκευάζομεν διάλυμα ἐκ κηκίδων (κηκίδια, εἶς ὧν κατασκευάζεται ἡ μελάνη) καὶ πράσινου διτριολίου. Τὰ λευκὰ ἄνθη ἀμέσως γίνονται μέλανα, πρέπει ὅμως νὰ προσφύλασσονται ἀπὸ τὴν ὄρσον τῆς νυκτός, ἧτις δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν χρῶσιν.

Κυρίως τὸ ἄνθος δὲν λαμβάνει ὀλόκληρον τὸ νέον χρῶμα, ὥστε παρουσιάζεται δίχρον, μὲ τὸ ἀρχικὸν καὶ μὲ τὸ ἐπίκτητον χρῶμα.

Ἄν τὴν μὲν πρωΐαν ποτίζωμεν δι' ἐνός καὶ τὴν ἑσπέραν δι' ἐτέρου διαλύματος καὶ ἐξακολουθῶμεν τοῦτο καθ' ἐκάστην, ρίπτοντες ὅμως ἕκαστον χρῶμα πάντοτε πρὸς τὸ αὐτὸ ἡμῖσι τοῦ δοχείου ἐν ᾧ τὸ φυτόν, λαμβάνομεν ἄνθη τρίχρα.

ΕΡΩΣ ΑΝΑ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝ

ΤΙ ἔχεις λοιπόν σήμερα; ἀνεφώνησα βλέπων τὸν Ἀνδρέαν εἰσερχόμενον εἰς τὸ γραφεῖόν μου μὲ περίλυπον καὶ ἡλωμένην φυσιογνωμίαν, ὡχρὰν τὴν ὄψιν, βλοσυρούς τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν κόμην ἐν ἀτμηθείσῃ καὶ βαδίζοντα μετὰ προφανούς καμάτου, ὡς ἐὰν κατέφθανεν ἐκ μακροῦ ὁρόμου. Δὲν πιστεύω νὰ διήλθες τὴν νύκτα παρατηρῶν τὰ ἀστρά, μὲλον δὲ πρὸ πολλοῦ ἦδη δὲν εἶχον θαυμάσει ὠραιότερον οὐρανὸν ἀπὸ τὸν ἀποψινόν.

— Καὶ ὅμως, ἐξ ἐναντίας, παρετήρησα πολὺ τὸν οὐρανὸν αὐτὴν τὴν νύκτα· ἀλλ' ἠσθάνθη ἐκπληξιν παράδοξον καὶ πρωτοφανῆ, καὶ βεβαίως δὲν ἐκοιμήθην οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν σήμερον τὸ πρωί. Εὐρίσκειαι ἀκόμη κατὰ πλῆθος καὶ συγκεχυμένους. Ἄλλ' αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἐλαμβάνεις ὡς τρόμον, ἦτο ἐκπληξίς μόνον, εὐάρεστος καὶ θελκτικὴ, κατόπιν δ' αὐτῆς πόνος βαθύς καὶ πόθος, ἐκπληξίς τὸσον σφοδρὰ, ὥστε ἀκόμη δὲν δύναμαι νὰ συνέλθω.

— Μήπως ἀνεκάλυψες κανένα νέον ἀστέρα μὲ φανταστικὸν φωτεινὸν φάσμα, νεφέλωμά τι ἀλλοκότου σχήματος, κανένα κομήτην μὲ ἰδιότροπον οὐρὰν, καὶ ἡ ταραχὴ σου δὲν εἶνε ἄλλο τι παρὰ ἡ ἀϋπνία ἢ ἐπακουλουθοῦσα σφοδρὰν συγκίνησιν;

— Μοῦ συνέβη κατὰ παραδόξωτερον ἀπὸ ὅ, τι δύνασαι νὰ φαντασθῆς. Ἐπανεῖδον τὴν Δώραν, καί, τὴν Δώραν, τὴν πολυφιλήτων νεκρὰν μου.

— Ὡ! ἡ φαντασία σου! Ποσάκις ἦδη σὲ ἐνέπαιζε! Κινδυνεύεις νὰ γείνης ἔρμαιον ψευδαίσθησεων, σὺ τοῦ ὁποῦ το πνεῦμα εἶνε τὸσον γαλήνιον καὶ ἰσόρροπον. Πρόσεχε καὶ δυσπίστει, σὲ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Εἶνε ἐπικίνδυνος κατήφορος. Εἶσαι ὀλίγον ὑπὲρ τὸ δέον ποιητής. Καὶ ἐγὼ προτιμῶ τὰ μαθηματικά· βγαίνει τις ἀσφαλτέστερον οὕτω.

— Δὲν ἀμφισβητῶ. Ψευδαίσθησις, ὄνειρον, εἶπε το ὅ, τι θέλεις· ἀλλ' εἶμαι ἀκόμη τεταραγμένος ἀπὸ ὅ, τι εἶδον καὶ ἤκουσα. Καὶ δὲν ἦτο παράλογον διόλου.

— Ἐ λοιπόν, διηγήσου μοι τὴν ἱστορίαν σου. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ ἐκυστικὴ.

Ὁ φίλος μου Ἀνδρέας ἦτο εἰκοσιπενταετής νέος, ἐξαιρετος παρατηρητὴς τοῦ οὐρανοῦ, ἰχνογραφῶν μετὰ μεγάλης ἀκριθείας τὰς πλανητικὰς φάσεις τοῦ Ἄρεως, τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Κρόνου, ἐφ' ὧν κατὰ προτίμησιν ἐπέδιδε τὰς σπουδὰς του· ἀλλὰ φύσεως κἄπως ὄνειροπόλου καὶ μυστικίζουσις. Βαρύ καὶ ἀλγιστον πένθος τὸν εἶχε πλήξει, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῆς ἀρκούντος προσφάτου ἄλλως, ἔμενε βεβηθισμένος εἰς διηγετικὴν μελαγχολίαν. Ἠγάπησεν ὁ γλήμων, εἶχεν ὡς σύντροφον τοῦ βίου του νεανίδα γλυκυτάτης καλλονῆς, ὄνειροπόλον ὡς αὐτός, ἐμπλεων ζήσεως καὶ περιπαθείας, ἀλλὰ τὴν ἔχασεν αἰφνιδίως μετὰ τριῶν μηνῶν λατρείαν. Καὶ ἀπὸ διαιτίας, ἀφ' ἧς τὸν εἶχε πατάξει ἡ συμφορὰ, ἐκείνην μόνον ἐσυλλογίζετο ἀενάως, μόλις κατορθῶν νὰ τὴν λησμονῇ ἐπὶ τινος στιγμῆς ἐν μέσῳ τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ ἐργασιῶν, αἰτίνες ἀπερρόφων τὰς δυνάμεις καὶ τὸ σθένος του. Ἡ ζωὴ ἄνευ ἐκείνης τῆς ἐφαινετο θλιθερά καὶ ἀποχρωματισμένη, πολλὰκις δ' ἐπεθύμει τὸν θάνατον. Ἠλπίζεν ὅτι θ' ἀπέθνησκεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ πράγματι ἡ ὑγεία του, ἡ τὸσον ἀκμαία ἄλλοτε, ἐφθίνεν ἀνεπαίσθητως. Ἐπίστευεν ἀραδαίντως ὅτι ἐπιζῆ ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον καὶ ἀνελογίζετο ἀπαύστως ποῦ ἀράγει νὰ ἦτο ἡ γλυκεῖά του φίλη. Πολλάκις, ὡς μοὶ διηγείτο, ἐνόμιζεν ὅτι, ἠσθάνθη τὴν παρουσίαν της πλησίον του, ὅτι ἤκουσε παρ' αὐτῆς ὡσεὶ φωνὴν τινὰ ἐνδόμυχον λαλοῦσαν πρὸς τὴν ψυχὴν του. Προσεπάθησα νὰ τὸν ἀποτρέψω ἀπὸ τοιούτων ἰδεῶν, αἰτίνες μοὶ ἐφαινότο κινδυνώδεις διὰ τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, καὶ ὑπέθετον ὅτι οὐδὲ κἂν τὰς ἐσυλλογίζετο πλέον, ὅτε τὴν πρωΐαν ἐκείνην μοῦ ἔρχεται τεταραγμένος ἐκ τῆς ὀπτασίας του.

Μοὶ ἐξέθηκε δὲ ὅτι περὶ τὰς δύο μετὰ μεσονύκτιον, ἐνῶ ἐξηρῆνα διὰ τοῦ τηλεσκοπίου χώρην τινὰ τοῦ γαλαξίου λίαν ἀστεροδριθῆ, εἶχε σα-

ρῶσει τρόπον τινὰ διὰ τοῦ φακοῦ του τὸν ὠκεῖον ἀστερισμὸν τοῦ Κύνου καὶ σταματήσει ἐπὶ θαυμασίου διπλοῦ ἀστέρος, τοῦ Ἀλθιρέου, συγκειμένου ἐκ δύο ἡλίων, τοῦ μὲν χρυσοκρίνου, τοῦ δὲ σασφειροῦ. Ἐνῶ δὲ ἐδοκίμαζεν ἕνα ἰσχυρότατον φακὸν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ ἡλίου καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν παρατηρήσῃ διὰ τοῦ φασματοσκοπίου διὰ νὰ σπουδάσῃ εἰδικῶς τὸ περιεργὸν φῶς αὐτοῦ, ἠσθάνθη αἴφνης εἰς τὸ ὄμμα εἶδός τι θάμβους, ὅπερ κατ' ἀρχὰς ἀπέδωκεν εἰς τὴν ζωηρὰν λάμψιν τοῦ ἀστέρος καὶ ἐνόμισε πᾶραυτὰ ὅτι μικρὸς ἠλεκτρικὸς τιναγμὸς ἔσεισε τὸν ὤμόν του.

Ἐξηκολούθησεν ἐν τούτοις νὰ παρατηρῆ καὶ προσήρμοσε τὸ φασματοσκοπίον εἰς τὴν ἀστρονομικὴν διάστροφον. Ἄλλ' εἶτε συνεπίει τοῦ καμάτου τῆς πολυσχόλου ἐκείνης νυκτός, εἶτε μόνον διὰ στιγμιαίαν ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἐκάθησεν εἰς τὸν μέγαν κλιντήρα, ἐνθα ἐνίστε μετὰ μακρὰς παρατηρήσεως συνειθίζομεν νὰ ἐκπλωόμεθα καὶ ἀπεκοιμηθῆ πρὸς στιγμὴν. Αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης εἰδύδουσαι ἀπὸ τῆς καταπακτῆς τοῦ θόλου ἔχονον ἐλαφρὸν ὄγκον ὑποκυάνου φωτός, ὅπερ ἐθώπευε μαγνητικῶς τὰ ἀστρονομικὰ ἐργαλεῖα, τὰς σφαίρας καὶ τοὺς χάρτας. Ἡθίλησε νὰ ἐγερθῆ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν φασματοσκοπικὴν του παρατήρησιν· ἀλλ' εἶδεν αἴφνης πλησίον του, εἶδεν ἰδίως ὄμμασιν, ὄρθιαν, φωτιζομένην ὑπὸ τῆς σελήνης, τὴν λατρευτὴν μορφήν τῆς φίλης του καὶ ἠσθάνθη ταυτοχρόνως ὅτι καθηλούτο ἐπὶ τῆς καθέρας ὑπὸ ἀνωτέρας μαγνητικῆς δυνάμεως.

Ἄλλ' ἀφίω τὸν λόγον εἰς τὸν Ἀνδρέαν, διότι ἰδοῦ αὐτολεξεῖ τί μοὶ ἀφηγήθη.

Ἡ Δώρα ἔστατο ὀρθίαι ἐνώπιόν μου. Ὑπεράνω αὐτῆς ἐσελάγιζεν ὁ Ἀλθιρέος. Ἡ λατρευτὴ μου φίλη ἦτο ἔτι ὠραιότερα ἢ ἄλλοτε, ἐξιδανικευμένη καὶ εἰσὶν ἐπαρρησιασμένη δίκην οὐρανίας αἴγλης.

Πρώτη μου ἐντύπωσις ἦτο ἡ κατὰ πλῆθος. Οὐδὲν ἐφειδύμην, καὶ ἐν τούτοις ἠσθάνθη ὡς νὰ διέδραμε τὸ σῶμά μου ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ὀνύχων παγετώδεις ρίγος καὶ ἤρχισα νὰ τρέμω. Ἐμεῖνα ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ μου, ὡς ἐὰν τὸ σῶμά μου εἶχε γείνει μολύβδιον. Ἐκείνη δὲν μὲ ἐπλησίασε, καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἐπεθύμησα κατ' ἀρχὰς οὐδ' ἐγὼ νὰ τὴν πλησιάσω.

Μὲ ἤτεισε τρυφερῶς, μὲ τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, αἰτίνες ἐφαινότο πάντοτε ἠνεογμέναι πρὸ νέας ἐκπληξέως, καὶ μοὶ εἶπε μετὰ ζωηρότητος·

— Διατί δὲν ἔρχεσαι; Σὲ περιμένω. Δὲν ἐγνωρίσαμεν ἀκόμη τὸν ἔρωτα!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦτο εἰς καὶ ἄλλοτε, ἅμα δ' ὡς τὸν ἤκουσα, τὸ ὄραμα ἀπέβαλε τὸν παράδοξον αὐτοῦ χαρακτήρα καὶ κατέστη οὕτως εἰπεῖν φυσικόν.

Ἐπὶ τῇ τρυφερῇ ἐκείνη ἐπιπλήξει, ἧτις ἦτο καὶ πόθος καὶ ἡμολογία συγχρόνως, ὄλαι αἱ ὠραι τῆς εὐδαιμονίας μας ἐνεφανίσθησαν αὐθις ζωταναὶ πρὸ ἐμοῦ, καὶ αἱ περιπαθεῖς ἐκείναι μῆται μας, καὶ αἱ ἠδονικαὶ ἐκστάσεις, καὶ τὰ ἀτελείωτα φιλήματά μας, καὶ αὐτὴ ἡ ὑπερβολὴ τῶν ἠδουπαθειῶν μας, ὄλαι αἱ γοητευτικαὶ ἐκείναι εἰκόνες, νεκραναστᾶσαι αἰφνης ἐν τῷ ἔγκεφάλῳ μου μὲ ἐνέπλησαν τοσοῦτον ἀκτινοβόλου χαρᾶς ὥστε δὲν ἐκρατήθη τὸ νὰ τῇ ἀποκριθῶ·

- Πῶς! δὲν ἐγνωρίσαμεν ἀκόμη τὸν ἔρωτα;
- Βεβαίως ὄχι, ἀπήνησεν ἐκείνη. Ἠσθάνθημεν μόνον τὰς βαναύσους συναίσθησεις του.
- Ὡ! πόσον γλυκεῖαι ὅμως!
- Ναί, ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄλλ' ἐδῶ ὅποια διαφορά!
- Ποῦ ἐδῶ;
- Εἰς τὸ σύστημα τοῦ κυανοῦ ἡλίου τοῦ Ἀλθιρέου.

Καὶ μοὶ διηγήθη ὅτι κατ' οἶκον ἐκεῖ ἐν μέσῳ εἶδους πληθυσμοῦ ἀγγέλων. Καὶ ἐνῶ τὴν ἠκροώμην, μοὶ ἐφαινετο ὅτι ἔζων μετ' αὐτῆς τῆς νέαν της ζωὴν. Δὲν ἦτο πλέον θάνατος, ἦτο ζωὴ. Εὐρισκόμην μετ' αὐτῆς καὶ πάλιν ὅπως ἄλλοτε.

— Ναί, προσέθηκεν ἐκείνη, ποῖα διαφορά μετὰ τοῦ ἔρωτος, τὴν ὅποιον γνωρίζουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἀπηλάουσαμεν ἐπὶ γῆς! Ὁμολογῶ ὅτι ἐπὶ τῇ διαθεβιαίσει ταύτῃ ὑπέστην δυσάρεστον ἐντύπωσιν.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις; ἀνέκραξα κεντηθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου καὶ ἀλλοκότου ζηλοτυπίας.

— Τρελλέ! αἰωνίως τρελλέ! ὑπέλαθεν ἐκείνη μετὰ γλυκυτάτου μειδιάματος. Καὶ ἀποθαμένη μὲ ζηλοτυπεί;

— Ἄλλὰ δὲν εἶσαι ἀποθαμένη, ἀφοῦ μοῦ ὄμιλεις περὶ ἔρωτος καὶ ἰσχυρίζεσαι ὅτι αἰσθάνεσαι ἀγνώστους ἐπὶ γῆς ἀπολαύσεις. Ὅχι, δὲν εἶμαι ζηλοτύπος. Ἄλλὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε. Ἐ λοιπόν! εἶμαι ἱκανὸς νὰ κρίνω λογικῶς τὰ πράγματα. Ἐξηγήσου.

— Ἐπὶ τῆς γῆς, μόνον πέντε αἰσθήσεις εἶχον. Ἡ ὄρασις, ἡ ἀκοή, ἡ ὄσφρησις, ἡ ἀφῆ λαμβάνουσι ἐκάστη ἰδίᾳ μέρος εἰς τὰ συναίσθηματά μας, μὲλον ὅτι ὁ ἀληθὴς ἔρωσ ἐγκείται οὐσιωδῶς εἰς τὴν ἔλξιν τῶν ψυχῶν πρὸς ἀλλήλας. Εἶχον μόνον πέντε αἰσθήσεις ἢ μᾶλλον τέσσαρας.

— Καὶ ἔχεις περισσότερας τώρα σὺ;

— Δέκα ἐπτά. Καὶ ἐπαναλαμβάνω, σὲ περιμένω. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν δέκα ἐπτά ὑπάρχει μία, ἧτις ὑπερβαίνει ὄλας τὰς ἄλλας, ἧτις ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὄλας καὶ ἧτις ἠδύνατο αὐτὴ μόνη νὰ ὀνομασθῆ αἰσθήσις τοῦ ἔρωτος.

— Καὶ αὐτὴ εἶνε;

— Ἡ ἠλεκτρικὴ αἰσθήσις. Ἐν τῷ ἔρωτι, ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶνε τὸ κυριώτερον στοιχεῖον, καὶ εἰς αὐτούς ἔτι τοὺς γήινους ὀργανισμοὺς τοὺς τὸσον χονδροειδεῖς καὶ ἀμβλεῖς. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶνε οὐσιαστικόν τι ὄν ἠλεκτρικῆς φύσεως, ὅπερ ἀκτινοβολεῖ μακρὰν, περὶ τοῦ ὄρατοῦ ὄλλοῦ ἡμῶν σώματος. Ὁ ἠλεκτρισμὸς αὐτὸς ἐπέμπει ἀόρατα κύματα, ὄλας διάφορα τῶν τοῦ φωτός.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ὑπέλαθον ὑπὸ τὸ μαθηματικόν μου πνεῦμα, τὰ φωτεινὰ κύματα ἔχουσι τρία δεκάκις χιλιοστά τοῦ χιλιοστομέτρου μήκος, ἐνῶ τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα εἶνε τριάκοντα ἑκατοστομέτρων.

— Τὸ ἠγνούον.

— Ἐννοῶ λοιπὸν κάλλιστα αὐτὸ ποῦ μοῦ λέγεις, ὅτι ὑπάρχει ριζικὴ διαφορά μετὰ τοῦ μέρους τῶν δονήσεων, αἰτίνες γεννῶσι τὰς ἠλεκτρικὰς ἢ τὰς φωτεινὰς ἐνεργείας.

— Οὐδεμία τῶν πέντε αἰσθήσεων τοῦ γηγενούς σώματος δύναται νὰ ἀντιληφθῆ τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα. Παρ' ἡμῖν, τούναντίον, αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη τῶν δέκα ἐπτά αἰσθησέων μας. Εἶνε πολὺ σπουδαιότερα καὶ αὐτῆς τῆς ὄρασεως. Διατί ἀγαπώμεθα; Διατί αἰσθανόμεθα συμπαθείας ἢ ἀντιπαθείας; Διατί μένομεν ἀδιάφοροι; Ὅλα αὐτὰ εἶνε μυστήριον, ὅπερ ἀγνοεῖτε εἰς, καὶ τοι εἶνε ἀπλόστατον δι' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἀντικαταβάλλω ἀμέσως δι' εἰδικῆς αἰσθήσεως. Ἡ ψυχὴ, ἧτις εἶνε ἠλεκτρικὴ οὐσία ἐπέμπει περὶ αὐτὴν ἠλεκτρικὰ κύματα, ἀόρατα μὲν διὰ σᾶς, ἀντιληπτά δὲ δι' ἡμᾶς. Δύνασαι νὰ παραβῆς τὰ κύματα ταῦτα πρὸς τὰ ἡγήρα κύματα τὰ ἀναδιδόμενα ἐκ δονουμένης χορδῆς βαρβίτου, κινούρας ἢ κλειδοκυμβάλου. Ἐὰν τὰ ἡγήτικὰ ταῦτα κύματα συναντήσονται κατὰ τὴν διαβασίν των ἐτέραν χορδὴν δυναμένην νὰ δονηθῆ ἐναρμονίως πρὸς τὴν πρώτην, ἡ δευτέρα αὐτῆ χορδὴ θὰ ἐκπέμψῃ ἤχον, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὴν ψύσῃ. Τὸ πείραμα τοῦτο δύνασθε καθ' ἐκάστην νὰ ἐκτελεθῆ. Ἐὰν δύο ψυχαὶ δονῶνται ἁμοφώνως ἢ, πολλάκις ἔτι κάλλιον, ἐν ἁρμονικῇ συμφωνίᾳ, τὰ ἀμοιβεῖα αὐτῶν κύματα συναντώμενα συζεύγνυνται, συμπλέκονται καὶ ἰδοῦ τὰ δύο ταῦτα ὄντα συνδέονται πρὸς ἀλλήλα διὰ δεσμοῦ στεροτέρου τοῦ σιδήρου. Δὲν συνδέθησαν μόνα τὰ βλεμματὰ των, ἀλλ' ὄλη των ἡ ὑπαρξίς. Ὅ, τι ὄηποτε καὶ ἂν ἐπιχειρήσῃ τις διὰ ν' ἀντιπαθῆ κατὰ τῆς ἐνώσεως ταύτης θὰ εἶνε ματαιοπονία. Ἡ ἐνωσις θὰ συντελεσθῆ, ἐν ἀνάγκῃ καὶ μετὰ θάνατον. Ἐὰν δὲ πάλιν ὑπάρχη κακοφωνία εἰς τὰς συγκρούσεις τῶν δονήσεων, προκύπτει ἐντεῦθεν ἡ ἀντιπαθεία, καὶ οὐδὲν κατ' αὐτῆς ἰσχύουσιν ὄλα τὰ λογικώτερα ἐπιχειρήματα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοὶ εἶνε ἀντιπαθῆς. Ἡ γυνὴ ἐκείνη μοῦ πειράζει τὰ νεῦρα». Μὴ ζητήσητε νὰ διορθώσητε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν· εἶνε μάταιος κόπος. Ἐ λοιπόν, ἐπὶ τοῦ Ἀλθιρέου, τὰς δονήσεις αὐτὰς τῆς ψυχῆς, αὐτὰς τὰς αἰθερίους κυμάνσεις, τὰς βλέπομεν, ὅπως βλέπετε εἰς τὸ φῶς, τὰς ἀντικαταβάλλομεθα, διὰ τῆς ἠλεκτρικῆς μας αἰσθήσεως, ἐνῶ δι' ἡμᾶς μένουσι παντάπασιν ἀλλότρια. Τὰς ἠλεκτρικὰς αὐτὰς δονήσεις, αἰτίνες εἶνε εἰσὶν αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔρωτος, τὰς ἀγνοεῖτε ἐπὶ τῆς γῆς. Αἰσθάνεσθε τὸν ἔρωτα, ὅπως περιποῦ ὁ κωρὸς ἀντικαταβάλλει τὴν μουσικὴν.

— Ὡ! ὑπέλαθον, πόσον ἀγνώμων εἶσαι!

— Ὅχι, φίλατέ μου, ὄχι, ἐνθυμούμαι τὰ πάντα. Ἄλλὰ συλλογίσου ὅτι ἔρωσ εἶνε ἡ ἐνδόμυχος συνένωσις δύο ὑπάρξεων. Εἰς τοὺς γήινους ἔρωτας, ποτὲ δὲν συντήκονται, δὲν συγχωνεύονται καθ' ὀλοκληρίαν ὁ εἰς ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Ἄλλ' ἐδῶ, ὅπου ἡ ἠλεκτρικὴ αἰσθήσις εἶνε ἐντελῶς ἀνεπτυγμένη, τὰ αἰθερία σώματά μας εἶνε ὡς δύο ἠλεκτρισμοὶ ἐξουδετερούμενοι ἐν τῇ ἀστραπῇ. Ἡ ἐνωσις γίνεται τὸσον τελεία ὥστε ἐκ τῶν δύο συμπλεκόμενων ὄντων ἐν μόνον ἀπομένει, — ὅπως τὸ ὄξυγόνον καὶ τὸ ὑδρογόνον, αἵτινα ἐνούμενα ἀποβάλλουσι τὴν ἀτομικότητά των καὶ σχηματίζουσι σταγόνα ὕδατος, ὑγρὸν μαργαρίτην διαυγῆ, ὅστις ἐγκλείει τὴν ἴριδα καὶ συνοψίζει τὸ σύμπαν.

— Ἄλλὰ τότε, ὕστερον;

— Ἐ λοιπὸν ὕστερον ἐπανευρίσκονται πάλιν! Ἀγνοῶ πῶς συμβαίνει τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐκάτερος ἀνίσταται ἐκ νέου.

— Τοῦτο δὲν εἶνε ἀδύνατον. Μὴ ὁ ἠλεκτρισμὸς δὲν ἀποσυνθέτει τὴν σταγόνα τοῦ ὕδατος καὶ δὲν ἀποχωρίζει αὐθις τὰ συστατικὰ αὐτοῦ δύο ἀέρια;

— Εἰξεύρεις τὰ πάντα νὰ ἐξηγήσῃς ὡς ἐπιστήμων. Ἐγὼ, ἔμεῖνα γυνὴ, δὲν ἐξηγῶ τίποτε.

— Τότε, προσέθηκα, καταντᾷ νὰ χάνῃ τις τὴν συνείδησιν τῆς ὑπαρξέως του, νὰ ἀποθνήσκῃ πραγματικῶς καὶ ν' ἀναγεννᾶται;

— Ἐννοεῖς τώρα ὅτι αἱ δέκα ἐπτά μας αἰσθήσεις, κυβερνῶμεθα ὑπὸ τῆς πρώτης τούτων, τῆς ἠλεκτρικῆς αἰσθήσεως, παρέχουσι συναίσθηματά, πρὸ τῶν ὁποίων αἱ ζωηρότεροι ἀπολαύσεις, ἄς αἰσθάνεσθε ἐπὶ γῆς οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ χονδροειδεῖς ἐντυπώσεις μαλακίων. Καὶ ὅποιον φῶς μᾶς περιλούει! Ὅποια ἄνθη! τί εὐωδία! εὐρισκόμεθα εἰσὶν εἰς διηγετικὴν ἔκστασιν. Ὡ! ἐὰν ἤρχεσθε, ἐὰν ἦσο ἐδῶ!

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὲ πάρῃς ἀπ' ἐδῶ; ἀνέκραξα ὄρμῶν πρὸς αὐτήν.

— Ἐλθέ!

Τὴν ἤρπασα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐκόλλησα τὰ χεῖλη μου εἰς τὰ ἰδικὰ της, καὶ εἶδον αἴφνης, ἐν μέσῳ κυανοῦ φωτός γλυκυτάτου καὶ θαυταστικῆς, ὅτι ἡ Δώρα μὲ ἀπῆγεν ἐπὶ παμμεγέθων πτερίγων. Ἡμῖν συνεσπειρωμένοι ἐπὶ τοῦ σώματός της καὶ ἐξεστηκῶς ἐξ ἀπολαύσεως. Πολυάρθρα ὄντα, πλέοντα ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ, εἶχον τὸ σχῆμα γυναικῶν ἐν εἶδει χρυσαλλίδων. Ἐνόησα ὅτι μετηνέθη ἰσχυρῶς ἐπὶ τινος τῶν πλανητῶν τοῦ κυανοῦ ἡλίου Ἀλθιρέου. Καταρράκται κυανῶν ὕδατων ἐπιπτον ἀπὸ τῶν βράχων καὶ ἔρρεον πρὸς ἀπέραντον κῆπον ἐστρωμένον διὰ λαμπρῶν ἀνθῶν. Πτηνὰ ποικιλόχρωμα καὶ στίλβοντα ὡς ἐὰν ἦσαν αὐτόφωτα, ἐπλήθρουν τὸν ἀέρα διὰ τῶν μελωδικῶν κελαιδμημάτων των.

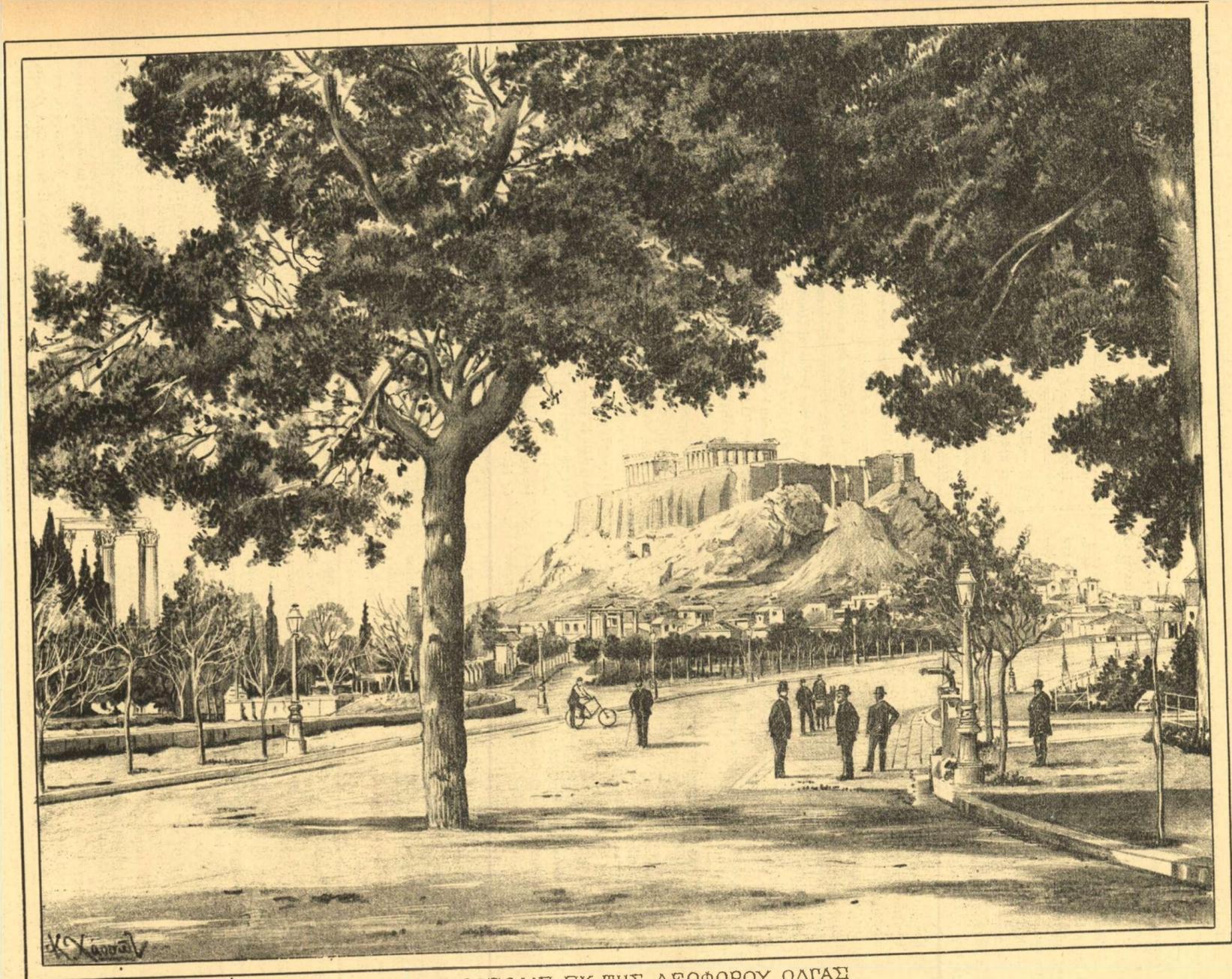
— Ἄς διέλθωμεν αὐτὸ τὸ φῶς, εἶπεν ἡ φίλη μου, ἐλθέ πρὸς τὸν ὄριζοντα τῆς ἐσπέρας καὶ καταβῶμεν εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς νυκτός.

Παρακάμψαντες τὸ φωτιζόμενον ἡμισφαίριον, ἐβῆσάμεν εἰς ὑπόσιον νύκτα. Ὅλοι οἱ βράχοι, ὄλα τὰ φυτὰ, ὄλα τὰ ὄντα ἔλαμπον ἐκ φωτός κυανοῦ, πρασίνου ἢ ῥοδοχρόου, φωσφορίζοντος ἢ φωταγωγούτος. Οἱ βράχοι ἐκείνοι κέκμηται ἀναμριβίως ἰδιότητος ἀναλόγου πρὸς τὰς τῶν φωσφορικῶν καὶ τῶν θειούχων ἀλάτων τοῦ βερύου, αἵτινα ἐναποταμιεύοντα τὸ ἐν καιρῷ ἡμέρας προσβάλλον αὐτὰ ἡλιακὸν φῶς, ἀκτινοβολοῦσιν αὐτὸ τὴν νύκτα. Τὰ ἰπτάμενα ὄντα ἦσαν ὁμοίως φωτεινὰ, δίκην πυγολαμπίδων. Ἡ νύξ ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐκείνου οὐδέποτε εἶνε ἐντελής, τοῦτο μὲν ἔνεκα τοῦ περιεργοῦ ἐκείνου φωσφορισμοῦ ὄλων τῶν σωμάτων, τοῦτο δὲ ἔνεκα τοῦ δευτέρου χρυσοῦ ἡλίου τοῦ Ἀλθιρέου, τοῦ ὁποῦ το ἀπομακρυσμένον φέγγος οὐδέποτε σχεδὸν λείπει, πρὸς δὲ καὶ ἐξ αἰτίας δακτυλοῦ τινὸς παρεμπερούς πρὸς τὸν τοῦ Κρόνου, ὅστις φωταγωγούμενος ὑπὸ τῶν διαφοροχρῶμων ἐκείνων ἡμιηλίων, εἶνε ὅτε μὲν κυανοῦς, ὅτε δὲ κίτρινος καὶ ἄλλοτε πράσινος καὶ διαχέει παραδόξωτάτας ἀνταυγείας.

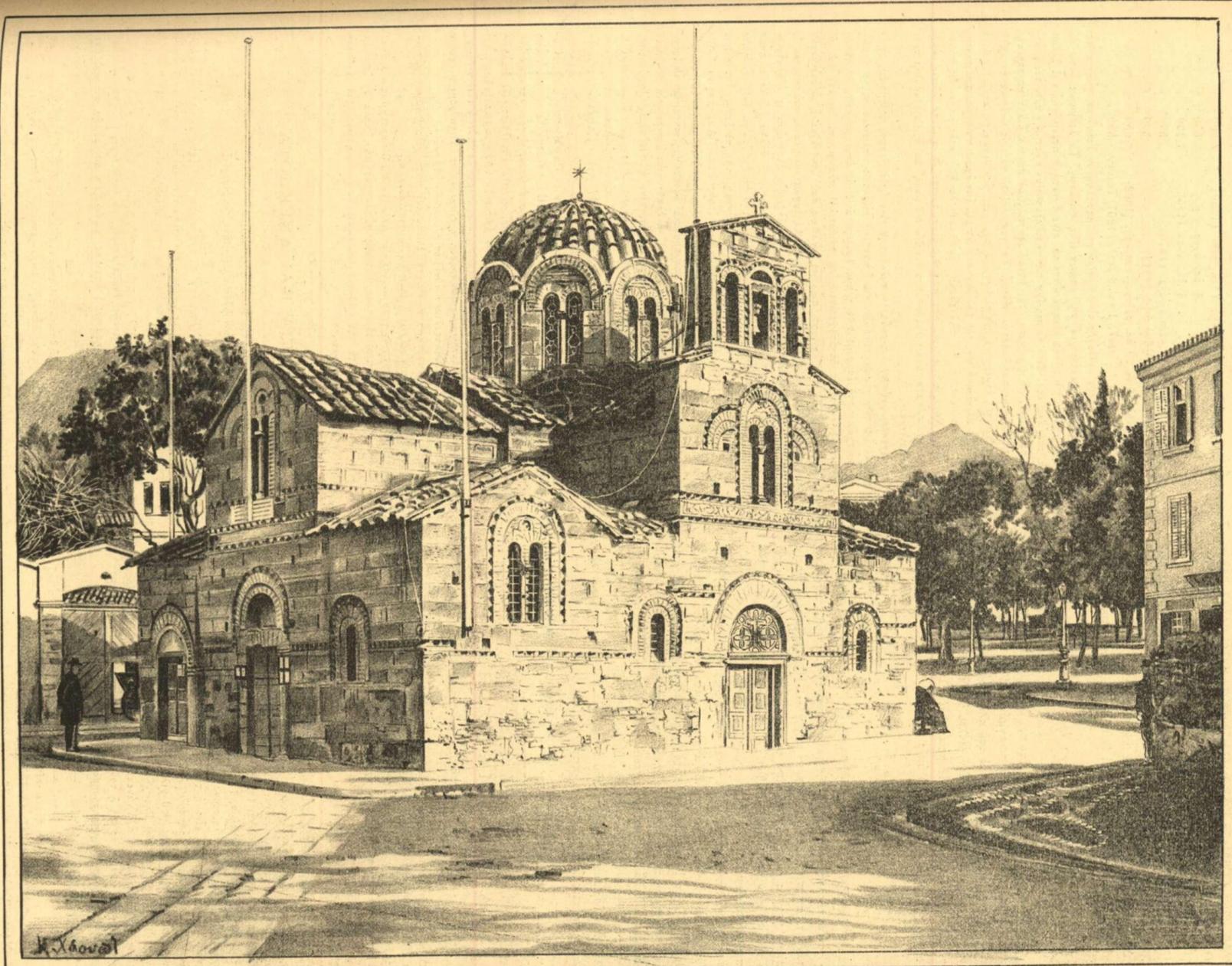
Πόσον πενιχρὸς καὶ εὐτελής εἶνε ὁ μικροσκοπικὸς καὶ πτωχὸς ἡμῶν κόσμος, ὄν φανταζόμεθα ὡς ἀποτελοῦντα τὸ πᾶν, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ὑπέργεια ἐκεῖνα θαυμάσια!

Ἡ ὠρία καὶ πολυφιλήτος Δώρα μου μὲ ἐπῆγεν ἐρωτύλας ἀνά μέσον τῶν πτερίγων της καὶ κατήλθον πρὸς τὰς ὄχθας λίμνης, ὑπὸ ἀπέραντων φύλλων ἀνδρόνδρον, οὗ τὰ εὐρέα φύλλα ἐξέτεινον ὡσεὶ χλοερὸν ἐπιπέτασμα ὑπεράνω τάπητος βρύων ἐγκατεσπαρμένον δι' ἀπείρων ἀνθούλιων.

— Ἰδοῦ ἡ κατοικία μου! εἶπεν· ἄς ἀναπαυθῶμεν.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΛΕΩΦΟΡΟΥ ΟΛΓΑΣ

ΝΑΟΣ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν τῇ ἐκστάσει καὶ τῷ ἐνθουσιασμῷ μου ἠθέλησα νὰ τὴν ἐναγκαλι-
σθῶ καὶ νὰ γευθῶ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς τὴν ἐξαισίαν ἠδονῆν τοῦ ἔρωτός
της· ἀλλὰ μόλις ἤγγισε τὸ ἔδαφος, καὶ τὸ γήινον αὐτῆς σχῆμα ἀκαρι-
αίως μετεμορφώθη εἰς ἄλλο ὅμοιον πρὸς τὰ δόντα, ἀπερ συννητήσαμεν
περυγιζόντα ἀνά τοὺς ἀέρας. Δὲν ἦτο πλέον ἡ Δώρα μου. Καὶ ὅμως
ἦτο παρακαλλεστέρα καὶ μᾶλλον ραδιῆ, πλησίον αὐτῆς δὲ ἤσθαι ἡθελῶν ὅτι
ἦσαν ταπεινὸς σκόληξ τῆς γῆς.

— Διὰ νὰ με ἀγαπᾷς ἀκόμη, διὰ νὰ με ἀγαπᾷς πάντοτε, εἶπεν,
ἀρκεῖ ν' ἀποθάνῃς! Ἄφες τὴν γῆν καὶ ἐλθέ εἰς τὴν φίλην σου. Ἐδῶ, θὰ
εἶσαι ἰδικός μου!

— Καὶ μήπως δὲν ἀφῆκα τὴν γῆν; ἠρώτησα ἐκπληκτός.

— Ὅχι· ἰδέ.

Με προσέψαυσεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ μέτωπον διὰ τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγός
της καὶ ἤσθαι ἡλεκτρικὸν τιναγμὸν. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς
καὶ ἐκνευρέθη ἡ μύτη, καθήμενος ἐπὶ τοῦ κλιντήρος. Ἡ φίλη μου εἶχε
γεῖνη ἄφροντος. Δὲν ἀμφιβάλω πλέον διόλου ὅτι κατοικεῖ πραγματικῶς
τὸν ἀστέρα ἐκείνον τοῦ Κύκνου. Με προσκαλεῖ πλησίον της καὶ θὰ τὴν
ἐκπαινεύω ἐντός ὀλίγου. Τὴν ἀγαπῶ ὑπὲρ ποτε.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀφήγησις τοῦ Ἀνδρέου. Ἡ ὄψασις ἐκείνη το-
σοῦτῳ τὸν κατέπληξεν ὥστε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ πνεῦμά του ἐφί-
νετο πάντοτε ἀποτεπλανημένον μακρὰν τῆς γῆς. Ἡ μαρσαμώδης ὑγεία
τοῦ ἔκλινε γοργῶς πρὸς τὸ μοιραῖον τέμα· ἀλλ' εἶχε εὐτυχῆ ἐν τῷ
ὄνειρῳ του, τρέφων τὴν διακαῆ ἐπιθυμίαν, τὴν ἀπλανῆ ἰδέαν τοῦ νὰ ἴδῃ
αὐτὸ πραγματούμενον.

Δὲν ἐξεπλάγη ποσῶς ὅτε, μετὰ τινος μῆνας ἀπὸ τοῦ συμβάντος τού-
του, ἔμαθον τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ μου συναδέλφου. Ὁραζίαν
τινὰ θερινὴν νύκτα ἰδῶν ἴσως τὸ αὐτὸ ὄραμα, εἶχεν ἐξαπλωθῆ ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ ἀνακλιντροῦ, παρὰ τὴν μεγάλην ἰσημερινὴν διόπτραν, κατευθυνο-
μένη πρὸς τὸν Ἄλθιρον, καὶ τὴν πρῶϊαν τὸν ἐνόμισαν ἀποκοιμισμένον·
ἀλλὰ τὸ πτώμα του ἦτο καταψύχρον. Δεξιὸν αὐτοῦ, ἔκειτο χαμαὶ μι-
κρὸν φιαλίδιον ὑδροκυκνικοῦ ὀξέος, τοῦ ὁποῖου μία καὶ μόνη σταγὼν ἀρ-
κεῖ ὅπως λύσῃ τοὺς δεσμούς τοὺς συνάπτοντας τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ σῶμα.

Μεταφρασις Ρόδου.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Τὸ γραμματόσημον εἶνε ἀγγλικῆς καταγωγῆς, ἐπινοηθὲν τῷ 1840 ὑπὸ τοῦ
James Chalmers κατὰ τοὺς μὲν, ὑπὸ τοῦ Rowland Hill κατὰ τοὺς δέ.

Ἐπάρχει 10 κατηγορίαι γραμματόσημων, ἐν αἷς, ἐννοεῖται περιλαμβάνον-
ται καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν κινήτων χαρτοσήμων ὡς καὶ τὰ ἐπιστολικά δελτά-
ρια καὶ οἱ γραμματοσημασμένοι φάκελλοι ἢ ταϊνίαι. Πολλοὶ συλλέκται ἐπιζητοῦ-
σιν ἅπαντα τὰ εἶδη ταῦτα, ἐνῶ ἄλλοι περιορίζονται εἰς μίαν μόνην ἢ ὀλίγας
κατηγορίας.

Τραῖοντα τρεῖς χιλιάδες τύπων γραμματόσημων ὑπάρχει σήμερον, ἐξ ὧν
δεκακισχίλιοι ταχυδρομικῶν γραμματόσημων καὶ 23 χιλ. χαρτοσήμων. Εἰς τοὺς
ἀριθμούς τούτους δὲν περιλαμβάνονται αἱ ἀποχρώσεις, πλάνα, ἐπιστημάνσεις κλπ.
Ἐν Γαλλίᾳ μόνον καταναλίσκονται ἐτησίως 1 δισεκατομμύριον γραμματόσημων,
41 ἑκατομ. ἐπιστολικῶν δελταρίων, 15 ἑκ. ἐνοσήμων φακέλλων καὶ 20 ταϊνιῶν·
τὰ στοιχεῖα, ὡς βλέπετε, δὲν λείπουν καὶ ὅμως καλλιὰ συλλογαὶ εἶνε σπάνια.

Αἱ σπουδαιότεραι συλλογαὶ εἶνε ἡ τοῦ κ. de Ferrari ἐν Παρισίοις, ἐκτιμη-
θεῖσα ἀντὶ 2 ἑκατομμυρίων φράγκων ἢ ὑπὸ τοῦ Tapling κληροδοθεῖσα εἰς
τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, ἀξίας 800 χιλ. φρ., ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Caillevote πωλη-
θεῖσα ἀντὶ 200 χιλ. φρ., αἱ τῶν Ροτσχιλδ καὶ Λεγκράν, ἀντὶ 140 χιλ. ἑκατέρω·
ἄλλαι βελοῖς ἐπίσης ὀνομασταὶ ἀλλ' ἀνεκτίμητοι συλλογαὶ οἷαι ἡ τοῦ Τσαρόν, ἡ
τῆς βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας καὶ ἡ τοῦ κ. Φραγκ. Καρνῶ.

Τὰ ἀκριβώτερα σήμερον γραμματόσημα εἶνε τὰ ἑξῆς:

Νήσου Μαυρικίου 1 πένν. πορτοκ. (1847)	5,000 φρ.
» » 2 πένν. κυανοῦ »	2,000 »
» » 1 σελίν. κίτρινον »	1,500 »
Μολδαβίας, 81 παρὰδων (1858) καινούργεις	4,000 »
Νήσου Ἐνωσέως 45 καὶ 30-ἑκ. μέλαν ἐπὶ κυανῷ (1858) ἀμφοτέρα	2,700 »

Hawaii 2 ἑκ. κυανοῦ (1892)	2,500 φρ.
» 5 ἑκ. » »	1,500 »
» 13 ἑκ. » »	1,000 »
Γουάιντης Ἀγγλικῆς 2 ἑκ. ροδ. (1850)	2,500 »
» » 4 ἑκ. ἄγυρ. »	650 »
» » 4 ἑκ. κυαν. (1856)	1,200 »
Ἀφγανιστάν 1 ρουπία ἰόγρ. (1870)	500 »
Ἑλβετίας Γενέθης 5+5 (1843)	500 »
Κολομβίας 20 ἑκ. ροδῶρ. καινούργ. (1862)	650 »
Μεξικῶ 1/2 ρεαλ. 1 καὶ 8 ρεαλ. (1867) ἑκαστον	500 »

Προσόντα καλῆς συλλογῆς εἶνε ὄρατον καὶ κατάλληλον λεύκωμα, γνήσια καὶ
καὶ ἀκέραια γραμματόσημα καὶ σπάνια εἶδη τοιούτων. Τὸ λεύκωμα ἔστω ἐκ
στερεοῦ χάρτου μὲ φύλλα κινετὰ ὥστε νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ παρεμβολὴ καὶ ἄλλων
κατὰ τὰς ἀνάγκας, δέον νὰ περιέχῃ πᾶσαν πληροφορίαν σχετικὴν πρὸς τὰς ἐκδό-
σεις, τὰς ἀξίας, τὰ χρώματα, τὰς ποικιλίας, πρὸς δὲ καὶ τὰ διὰ τυπογραφικῆς
μελάνης πρωτότυπα ἐκάστου εἶδους. Τὰ γραμ. δέον νὰ εἶνε ἀκέραια ἐν καλῇ
καταστάσει, μὴ ἐσχισμένα, ἀκηλίδωτα (ἢ σφράγισης δὲν θεωρεῖται κηλὶς) καὶ νὰ
φέρουσιν τὰ περιθωρία των καὶ τὰ δδοντοτὰ γελίη, ἐὰν ἔχωσι τοιαῦτα, πρὸ παντός
δὲ νὰ εἶνε αὐθεντικά. Τὰ πλαστὰ εἶνε ἀνάξια συλλογῆς, ἐκτός μόνον ὡς πανο-
μοίωτα. Χυδρόειδες τινὲς παραποιήσεις διακρίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλ'
ἄλλαι τεχνικώταται μόλις ἀνακαλύπτονται διὰ τοῦ φακοῦ καὶ τῆς παραβολῆς πρὸς
τὸ αὐθεντικόν.

Ἀναγκαῖα γνώσεις διὰ σοβαρὸν συλλέκτην εἶνε ἡ ὀλόγραφος ἀριθμησις, ἡ ἐν
χρήσει ἐπὶ τῶν γραμματόσημων καὶ ἡ σχετικὴ ἀξία τῶν νομισμάτων, τὰ γραμ-
μοτὰ σχέδια τοῦ ἐδάφους τῶν γραμ. (φιλιγκράν), αἱ ἐπιστημάνσεις, αἱ κατα-
χρηστικαὶ ἐκδόσεις, αἱ ἀποχρώσεις, αἱ τυπωτικαὶ πλάνα, αἱ δοκιμαὶ καὶ αἱ
ἀνατυπώσεις. Ἡ ἀξία ἐνὸς γρ. ποικίλει πολλὰς καὶ ὅσον ἔχει ἡ οὐ φιλιγκράν
καὶ καθ' ὅσον τοῦτο εἶνε τοιοῦτον ἢ τοιοῦτο. Αἱ τυπωτικαὶ πλάνα συνίστανται εἰς
γράμματα παραλειφθέντα ἢ ἀνεστραμμένα, εἰς ἑλλειψιν ὀδοντωμάτος ἢ ἑλαττώ-
ματα σχεδίου, εἰς τὴν χρῆσιν ἐσφαλμένου γραμμωτοῦ ἢ ἄλλου χρώματος παρὰ
τὸ τῆς ἀξίας. Τὰ λάθη ταῦτα αὐξάνουσι πολὺ τὴν τιμὴν τοῦ γρ. διότι συνήθως
ὀλίγιστα ἐσφαλμένα ἀντίτυπα ἐκδίδονται. Ἄμα ἀνακαλυφθῆ τὸ λάθος, ἡ τύποις
παύει ἀμέσως. Τὸ τῆς 1 πέννας κυανοῦ ἀντὶ ἐρυθροῦ τοῦ Ἀκρωτηρίου (Cap)
στοιχίζει 1000 φρ. Τὸ 20 ἑκ. κυανοῦ ἀντὶ μέλανος τῆς Γαλλίας (1840) στοιχι-
ζει 600 φρ. καὶ οὕτω καθέξης. Αἱ καταχρηστικαὶ ἐκδόσεις γίνονται διὰ νὰ ἐξογ-
κοῦνται τὰ λευκώματα τῶν συλλεκτῶν καὶ νὰ ἐλαττωθῆ τὴν περιουσίαν των πρὸς
ὄφελος τῆς ἐκδίδουσης χώρας. Τοιαῦτα κυρίως εἶνε ἡ Ὀνδούρα, Ἰσημερινός,
Νικαράγουα καὶ Σαλβαδόρ· τὰ γραμ. ταῦτα ἔχουσιν ἀξίαν μόνον ἐσφαλμένην.
Αἱ ἀποχρώσεις ἦτοι διάφοροι βαθμοὶ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρώματος προέρχονται
ἐκ τῆς τυπώσεως, τῆς ὑγρασίας, ἢ ὀξέος ζίνος. Πλήν τινων ἑξαιρέσεων, αἱ ἀπο-
χρώσεις δὲν εἶνε ἀξίαι συλλογῆς.

Ἐπάρχει καὶ χρηματιστήριον τῶν γραμματόσημων ἐν Παρισίοις παρὰ τὰ Ἡλύ-
σια Πεδία λειτουργοῦν Πέμπτην καὶ Κυριακὴν. Πλήν τούτου δὲ οἱ φιλατελεῖς
(philatélistes, οὗτω καλοῦνται, ἐκ τοῦ φίλος καὶ ἀτέλεια, οἱ γραμματοσημολέ-
κται) κέκτηται καὶ πληθὺν εἰδικῶν ἐφημερίδων, αἵτινες ἀποκλειστικῶς διαλαμ-
βάνουσι περὶ τῆς παγκοσμίου κινήσεως τοῦ ἐμπορίου τῶν γραμματόσημων καὶ
δλας τὰς σχετικὰς εἰδήσεις καὶ λεπτομερείας, κυριώτεραι δὲ τούτων εἶνε ὁ Γραμ-
ματοσημολέκτης, ἡ Φιλατελικὴ ἐπιθεώρησις, ἡ Παγκόσμιος Ταχυδρομικὴ ἔνωσις
κλπ. Ἐγένετο δὲ καὶ Φιλατελικὸν συνέδιον πέρυσιν ἐν Μαγγίμ.

Τὰ δὲ κοινὰ γραμματόσημα πωλοῦνται ἐνίοτε καὶ κατὰ χιλιογράμμων χρησι-
μεύοντα εἰς ἐπιστρωσιν τοίγων ἢ ἐπίπλων ἢ μωσαϊκὰ κλπ.

Σήμερον τὸ ἐμπόριον τῶν γραμματόσημων ἀνήλθεν εἰς 3 ἑκατομμύρια φράγκ.
Ἄλλως γίνεται καὶ περὶ ἰδρύσεως διεθνούς γραμματόσημου, ἀλλὰ τὸ ζήτημα
τούτου συνδέεται πρὸς τὸ τῆς διεθνούς νομισματικῆς ἐνοποιήσεως, καὶ δὲν φαί-
νεται ἐγγίζον εἰς τὸ τέμα του.

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Εἶδες τί κρύος ἄνθρωπος αὐτός, φίλε μου.
— Ναί, καὶ μόνον· ποῦ τὸν βλέπω με πιάνει καταρροή!

Ἐκείνη ἡμέρα εἶχε δανείσει χρήματα εἰς ἕνα φίλον του, ὅστις ἔκτοτε τὸν ἀπέ-
φραγε. Συναντήσας αὐτὸν μίαν ἡμέραν, τὸν πλησιάζει καὶ τῷ λέγει: «Ἡ ἀπό-
δοσέ μου τὰ χρήματά μου, ἢ ἀπόδοσέ μου τὸν φίλον μου.»

Ἐκείνη ἡμέρα εἶχε δανείσει χρήματα εἰς ἕνα φίλον του, ὅστις ἔκτοτε τὸν ἀπέ-
φραγε. Συναντήσας αὐτὸν μίαν ἡμέραν, τὸν πλησιάζει καὶ τῷ λέγει: «Ἡ ἀπό-
δοσέ μου τὰ χρήματά μου, ἢ ἀπόδοσέ μου τὸν φίλον μου.»

Ἐκείνη ἡμέρα εἶχε δανείσει χρήματα εἰς ἕνα φίλον του, ὅστις ἔκτοτε τὸν ἀπέ-
φραγε. Συναντήσας αὐτὸν μίαν ἡμέραν, τὸν πλησιάζει καὶ τῷ λέγει: «Ἡ ἀπό-
δοσέ μου τὰ χρήματά μου, ἢ ἀπόδοσέ μου τὸν φίλον μου.»

ΞΑΝΘΑΙ ΚΑΙ ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΑΙ
Ἡ... ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗΝ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΝ
ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΑΙ ΚΑΙ ΞΑΝΘΑΙ

ἘΝ ἐνθυμούμαι ποῖος Σουηδὸς ποιητῆς ἀπετέλεσεν ἐκ μιᾶς
ξανθῆς καὶ μιᾶς μελαγχροινῆς ἐν ἡμερονύκτιον· ὄραϊον τῇ
ἀληθείᾳ ἡμερονύκτιον, χάριν τοῦ ὁποῖου δὲν θὰ παρεπο-
νεῖτο βελτίως ὁ ἐπαμφοτερίζων ποιητῆς ἐὰν ἠγύρνετο συ-
χθημερόν. Τὸ ἐπ' ἔμοι τοῦλάχιστον ἠμολογῶ ὅτι ἀπὸ τοιαῦτα ἡμερο-
νύκτια ἐπιθυμοῦν νὰ συνέκτετο ὁλος ὁ Καζαμίας τῆς ζωῆς μου, χωρὶς
διόλου νὰ με μέλῃ ἐν θὰ ἦσαν ὅλα τὰ ἔτη δισεκα. Τὶ ἄλλο τελειότε-
ρον τοῦ νὰ θαυμάζῃς τὴν γελώσσαν λάμπην τοῦ λυκαυγυῶς εἰς τὴν χρυ-
αίζουσαν λευκότητά ξανθῆς καλλονῆς, καὶ τὰς πλήρεις θελητήρων καὶ
μυστηρίου μαγείας τοῦ ἔσπερινου λυκόφωτος εἰς τὴν μεθυστικὴν σκια-
γειαν μελαγχροινῆς γήσεως! Τὸ εἶπεν ἄλλως τε καὶ ὁ Φοντενὲλ εἰς τὸ
ἑξῆς χωρίον ἐνὸς διηγηματός: « Δὲν εἶθε τῆς ἰδέας, κυρία μου, ὅτι
καὶ αὐτὴ ἡμέρα δὲν εἶνε τόσον περικαλλῆς ὅσον μία ὠραία νύξ; —Ναί,
ἀπήνησεν ἡ μαρκισίνα, τὸ κάλλος τῆς ἡμέρας εἶνε ὡς ἡ ξανθὴ καλ-
λονή, ἣτις ἔχει περισσώτερον λάμπην, ἀλλ' ἡ καλλονὴ τῆς νυκτός εἶνε
ὡς ἡ μελαγχροινὴ εὐμορφία, ἡ ὁποία εἶνε θελκτικώτερα. » Ἐνθα ὅμως
ὑποφάσκει κάποια προτιμήσεις διὰ τὰς μελαγχροινὰς, πρᾶγμα διὰ τὸ
ὁποῖον δὲν δικαιούνται αἱ ἀντίπαλοι τῶν νὰ ζηλοτυπήσουν διότι ἀνάκθεον
καὶ μυθολογία καὶ ποίησις καὶ ζωγραφικὴ πάντοτε γεωγραφικῶν πλάτους
ὑπὲρ τῶν ξανθῶν πάντοτε ἐφαράθησαν μεροληπτουσαί. Ἀρκεῖ νὰ τὰς
διαβεβαιώσω ὅτι τὸ διαβόητον μῆλον τῆς ἔριδος, τὸ ὁποῖον προῦξενησεν
εἰς τὸν κόσμον οὐγὶ ὀλιγόποτε δεινὰ ἀπὸ ὅσα τὸ μῆλον, ὅπερ ἔφαγεν ἡ
Ἐβα, τὸ ἔλαβεν ἐπὶ τῆς αἰῆς τῆς «Ξανθῆς καὶ Διός, Κυθῆρη», ἡ παντοῦ-
ναμος matrona τῶν σκανδαλωδῶν ἐρώτων τοῦ Παρίδος. Θὰ μοι εἴπητε
ἴσως ὅτι ἡ ἀρρογενὴς μήτηρ τοῦ Ἐρωτος δὲν εἶχε δὰ καὶ τόσον ἐπιφθ-
βος ἀντιπαλῶς, ἀρῶν ἐξέθετε τὰ ἀμρόβρια καὶ ἀρόπλαστα—ὅπως θὰ
ἔλεγε σύγχρονος ποιητῆς—κάλλη τῆς παρὰ τὴν ἰταμὴν καὶ ὀλίγον
ἀντιπαθῆ μεγαλοπρέπειαν τῆς βοῶπιδος ἀσποίνης τοῦ Ὀλύμπου καὶ
παρὰ τὴν σχολαστικὴν ἀκαμψίαν μιᾶς γλυκώπιδος καὶ κρानοφόρου has-
bleu, ὡς εἶδος ὄη. «γραφομένης ἑλληνίδος»· προσεῖτε δὲ καὶ ἡ κρίσις
τοῦ ἡγεμονικοῦ βοσκῶ τῆς Ἰδῆς εἶχεν ἐπιπρακτοῦ κάπως ἀφότου συνεί-
θισε νὰ βλέπῃ καθ' ἑκάστην περὶ αὐτὸν τοὺς ξανθοὺς στάχυας καὶ τὰ
χρυσόμαλλα πρόβατά του. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἐν κατεκτήθη, τὸ μῆλον
ἔμεινε ὁπωσδήποτε εἰς χεῖρας ξανθῆς.

Ἐκείνη ἡμέρα εἶχε δανείσει χρήματα εἰς ἕνα φίλον του, ὅστις ἔκτοτε τὸν ἀπέ-
φραγε. Συναντήσας αὐτὸν μίαν ἡμέραν, τὸν πλησιάζει καὶ τῷ λέγει: «Ἡ ἀπό-
δοσέ μου τὰ χρήματά μου, ἢ ἀπόδοσέ μου τὸν φίλον μου.»

Le blond ajoute à la beauté
Un doux attrait qui nous enchante;
Pour nous peindre la volupté
On peint une blonde touchante.
On vit les blondes constamment
Soumettre les vainqueurs du monde;
Et quand l'Amour se lit amant,
Ce fut en faveur d'une blonde.

Καὶ ἔκτοτε « πῆραν πλέον φόραν » ὅλοι οἱ ποιηταὶ τοῦ κόσμου μὲ
τοὺς ὕμνους των πρὸς τὰς ξανθὰς, ὡς μαγνητικὰ βελόναι στρεφόμεναι
αἰωνίως πρὸς τὸν ξανθὸν βορρᾶν, ἐνῶ τῆς ποιήσεως τὸ πνεῦμα ἐνετρέφα
πάντοτε ὑπὸ τὴν μελαγχροινὴν μεσημβρίαν. Ἰσως δὲν θὰ εὐρίσκωνται
τόσαι ξανθαὶ εἰς τὸν κόσμον, ὅσαι ποιητικαὶ παρομοιώσεις καὶ ρητορικὰ
σχήματα ἐπινοήθησαν εἰς βάρος των. Δὲν ἔμειναν στάχυες εἰς τὰ σπαρτά,
χρυσὸς εἰς τὴν Καλλιφορνιαν, σάφειροι εἰς τὴν Γολκόνδην, κυανοῦν
χρῶμα εἰς τὰ κίματα καὶ τοὺς αἰθέρας, χιόνες εἰς τὰς Ἄλπεις καὶ γάλα
εἰς τὰς κισσίδαι, τὰ ὁποῖα νὰ μὴ ἐληλατήθησαν ἀμειλίχτως διὰ νὰ
δώσουν ἰδέαν περὶ μιᾶς «λατρευτῆς ξανθῆς κεφαλῆς», διὰ νὰ παραστή-
σουν δύο «εὐμορφα γαλανὰ μάτια». Καὶ ὡς νὰ μὴ ἐπῆρκει ἡ γῆ διὰ
τοιαύτην προμήθειαν, κατωβίθη καὶ ὁ παράδεισος μὲ γαλανοσφάκλους
ἀγγέλους καὶ ξανθὰ χερουβείμ, διὰ νὰ μὴ ὀστεχωρῆται διόλου ἡ ποιη-
τικὴ χρωματοσθήκη καὶ ὁ ρυθμὸς, χωρὶς νὰ ἔλθῃ εἰς κίνησιν τὸν νοῦν ὅτι
οἱ χριστιανοὶ Κάφροι τὸν παράδεισον πρὸ πολλοῦ τὸν παρεχώρησαν ὡς
νομῆν εἰς ἀγγέλους... μαύρους! Τὸ ξανθὸν καὶ γαλανὸν «ἐπῆρε κ' ἔδω-
σε» τὸ ὄη λεγόμενον. Αἱ κρυφαὶ ἐμπνεύσεις τοῦ βορρᾶ κατώρθωσαν μέχρι
τινὸς νὰ ἐπιβάλλουν εἶδος αἰσθητικῆς τρομοκρατίας εἰς τοὺς στίγους τῶν
ποιητῶν καὶ τὰς εἰκόνας τῶν ζωγράφων. Εἰς τοιοῦτον ἀπαισιετα βαθμὸν εἶχον
διαστραφῆ αἱ καλαισθητικαὶ ἀντιλήψεις τοῦ κοινῶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ
Τιτανίου, ὥστε ἐν Ἰταλίᾳ ἤμαζε τότε ἡ περιώνυμος arte blondeg-

giante, ἡ ξανθοποιία, τέχνη ὄηλ. ἦτις δίκην χρωματολογικοῦ ὁδοστρω-
τήρος, ἄφινεν ὀπισθὲν τῆς ὄλης τὰς γυναικείας καλλονὰς ξανθῆς. Ὁρθολο-
μοὶ μὴ ἀνταντακλῶντες τὸν οὐρανόν», κόρη μὴ ἐνθυμίζουσα «τὰς μαγικὰς
τοῦ ὄχρου μεταλλοῦ λάμπεις», χροῖα μὴ ἀδυναμένη νὰ παραβληθῆ πρὸς
τὰς χιόνιας ἢ τὰ κρῖνα ἦσαν — καὶ εἶνε ἀκόμη διὰ πολλοὺς — πλαστο-
γραφημένα τοῦ κάλλους στοιχεῖα. Ἡ ξανθὴ εἶχε πάντοτε ἐπὶ τῶν ὤμων
της, ὁμοῦ μὲ τὸ βάρος τῶσαν παρομοιώσεων, καὶ δύο ἀπορῶσεις, ἐξ ὧν
ἦσαν ἔτοιμοι ὁποτεδήποτε νὰ φυτρώσουν ζεῦγος περυγῶν διὰ νὰ τὴν
ἀναβιβάσουν εἰς τοὺς ἀέρας ὡς λευκὸν χάρτινον καὶ μὲ χρυσόχαρτα ἀε-
τόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶχε συνήθη συνέπειαν νὰ γεμίζῃ τὴν χρυσοκό-
μην ἐκείνην κεφαλὴν ἀπὸ αἶρα. Τὰ γαλανὰ μάτια ἦτο ἀπαραίτητον νὰ
ξεπλυθῶν μὲ ὀλίγον οὐρανόν, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ ἀσπρόρουχα εἰς
τὸ λουκάκι.

Jamais deux yeux plus doux n'ont du ciel le plus pur
Sondé la profondeur et reflechi l'azur.

Καὶ σημειώσατε ὅτι ὁ δραστῆς τοῦ διστίχου τούτου Musset ἦτο
ἀκριτὰ πρωτότυπος ποιητῆς. Φαντασθῆτε πλέον τί γίνεται μὲ τοὺς κοι-
νοὺς στιχοπλόκους.

Τὸ βέλτιον εἶνε, διὰ νὰ εἶπω καὶ τὴν μαῦρην ἢ μᾶλλον τὴν μελαγ-
χροινὴν ἀλθῆται, ὅτι καὶ αἱ μελαγχροινὰ δὲν ἔμειναν ὅπως ὡς πρὸς τὸ
ζήτημα τῶν ποιητικῶν ἀδειῶν· τὰς ἐχάριτεσε καὶ αὐτὰς ὀλίγον ἡ ποίη-
σις, καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἀφ' ἧς ἡ αἰθέριος ἀλλά καὶ ἰσχνὴ αὐτὴ κυρία ἐπε-
δόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ὁ ἔβενος καὶ οἱ γαγάται καὶ
τὰ περὰ τοῦ κόρακος καὶ οἱ μέλανες ἀδόξαυτες κατήνησαν εἰς πολυ-
τελείας, μόνον οἱ κληρονομήθησαν πρὸς χρωματισμὸν τῶν μαύρων
μαλλίων καὶ ματιῶν. Ἡ περιπάθεια καὶ τὰ ὀλιγοπρᾶ αἰσθητὰ ἐγκα-
θηρόθησαν ἄριστικῶς ὑπὸ τὴν αἰγιόγραφον ἐπίδερμίδα καὶ τὰς νυκτεβραφῆς
κόρας τῆς μελαγχροινῆς, ἣτις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κόρην τῶν χιόνων
ὠνομάσθη κόρη τοῦ ἡλίου. Ὁ ξανθὸς Φοῖβος, ἴσως ἐκ πνεύματος ἀντι-
θέσεως, τὴν ἠγάπησεν ὑπὲρ τὴν ἄλλην καὶ τὴν ὀρέμασεν ὡς ροδάκην
ἐγκλίον τὸν πυρῆνα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἠδονῆς. Τὴν φλόγα τοῦ πάθους,
τὴν πυρακτούσαν, τὴν τήκουσαν, τὴν καταβροδύσκουσαν, ἐφαντάσθη
ποτε νὰ ἐκπέμψωσιν ὀφθαλμοὶ ἄλλου χρώματος παρὰ τοῦ μαυροῦ ἐκεί-
νου μέλανος, τὸ ὁποῖον σὰς οἶδε λίαν ἐπαγωγὸν ἰδέαν περὶ τοῦ σκότους
τῆς κολάσεως; Αἱ χιόνες, ὅσον καὶ ἐν εὐωδιάζωσιν ἀπὸ κρῖνα, ὅσον καὶ
ἐν ἀπαστραπτῶσιν ὑπὸ τὸ φῶς, σοῦ πρὸς ἐνοῦν πάντοτε εἶδος, ἐνῶ
ὑπὸ τὴν πυρηνεγῆ περιπαθεῖαν δύο μεγάλων μαύρων ὀφθαλμῶν καὶ τὴν
χαύνον περιλητικότητα ἐπίδερμίδος, ἣτις ὀρέμασεν ὑπὸ τὸν ἥλιον, αἰ-
σθάνουσαι γλυκὺ θάλαπος θωπεῖον τὰ νεῦρά σου, καὶ ἀπολαυστικὴν γλυ-
κυθυμίαν λιχνίζουσαν τὰς αἰσθήσεις σου. Ἐὰν ἡ ξανθὴ εἶνε ἡ «ἡλιχα-
κάδα» τοῦ γέμωνος, ἡ μελαγχροινὴ εἶνε θερινὴ σκιά, σκιά ἣτις μόλις
σε σώζει ἀπὸ ἡλίαισιν ἀλλὰ καὶ μόλις σε δροσιζει. Ἐὰν δὲ ἡ ἀμαυρω-
τέρα κάπως λάμπει τῆς προκαλῆ ἔνδοιασμούς, εἶνε αὐτοῦ ὁ Θεοκρίτος,
ὅστις συνηγορεῖ ὑπὲρ αὐτῆς.

Καὶ τὸ ἰὸν μέλαν ἐστὶ καὶ ἡ γραπτὰ ὑάκνιος·
Ἄλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγεται.

Τῆς προτιμήσεως τὸ ζήτημα μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων, ἔλυσεν
ἀφελέστατα Γάλλος ποιητῆς, διατυπώσας τὴν ἐκλογὴν του μεταξὺ δύο
νεαρῶν ἀδελφῶν, τῆς μὲν ξαν

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΣ

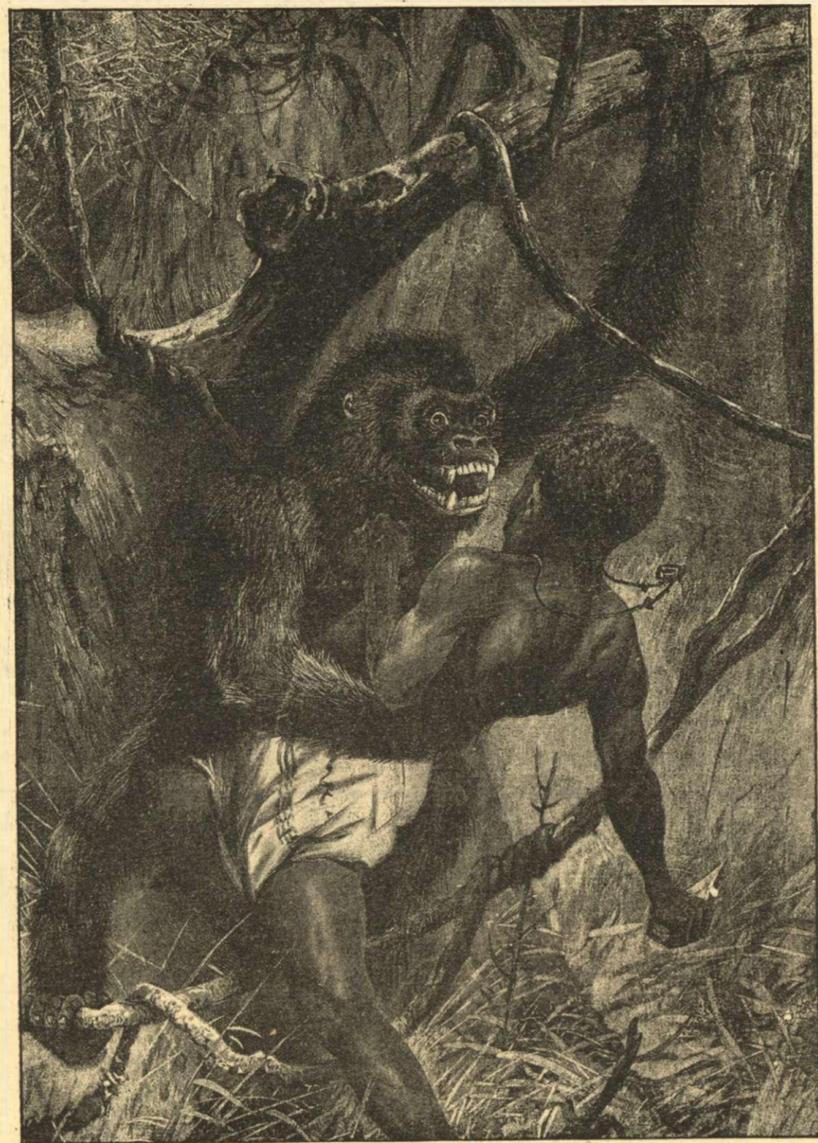
ΕΤΑΣΥ των δντων, οσα ανέκαθεν εθεωρούντο ως μυστηριώδη, και κατοικούσι τὰ παρθένα άσση της Αφρικης, ουδεν έχει ύψην φεβρωτέραν και άπνησετέραν θηρωδιαν οπως ο γορίλλας. Ο γορίλλας, ο μέγιστος και βρωμαλεώτατος των πιθήκων κατετάχθη υπό των ζωολόγων εις την ομάδα των ανθρωποειδων, εις την και έτερον είδος άνήκει, ο χιμπανζής.

Πολλούς αιώνας πρό της άρχης της ήμετέρας χρονολογίας, ο καρρηδόσιος θαλασσοπόρος Χάννων συνήτησεν εις τὰ δυτικά παράλια της Αφρικης άνδρας και γυναίκας, λέγει, κεκαλυμμένους υπό τριχών ήσαν πιθήκοι!

Ο γορίλλας ζή προπάντων εις τὰ λεκανοπαίδια της Γαβώνος και του Ογκουέ και εις τὰ περίε της Φερνάν-Βάζ εν Αφρικη. Επίζητεί δε τὰ ερημικώτερα και σκοτεινότερα μέρη των δασων, άλλ' εύρίσκεται και εις τας βαθείας δασοφύτους κοιλάδας και επί των άποκρήμων ύψωμάτων. Εινε ζων τυχοδιωκτικόν και νομαδικόν, πλανώμενον από τόπου εις τόπον. Η δυσκολία, μεθ' ης άνευρίσκει την άρεστην αύτῷ τροφήν, τὸ εξαναγκάζει νά άλλάσση συχνάκις διαμονήν.

Παρά τούς υπερμεγέθεισάυτου κυνδόντας και την τεραστίαν αύτου μυικήν ρώμην, ο γορίλλας δέν εινε συνήθως σαρκιόβουρον ζων, άλλά μάλλον κερποφάγον. Γρέφεται με κερποφά φονίκων, βανάνας και πολλάς άλλας ύπόφυας, υπεραγαπών ιδίως τὸ σακχαροκαλαμον και τὰ άγρια άνανά. Έχει δ' άνάγκην, όπως κορεσθή, μεγάλης ποσότητος τροφών. Εις τὰ δένδρα άναβάνει μόνον διά νά δρέψη χέδροπας ή κάρμα και κατέρχεται πάλιν άμα ως φαγή.

Ο γορίλλας έχει ύψος 1 μέτ., 60 και πλέον κατά την όρθίαν στάσιν. Αι κνήμι του εινε βραχύτεραι των του ανθρωπου, άλλ' έχει κορμόν ευρόν και ισχυρώς άνεπτυγμένον. Οι βραχιόνες του, σχετικώς βραχύτεραι των του χιμπανζή, μόλις κατέρχονται υπό τὰ γόνατα. Η όψις του γορίλλα έμμοιεί τρώμον. Η υπερβολική άνάπτυξις των κορχικών και όβελιαίας εξοχών του κρανίου ως και ή προβολή των δια φεβρών οδόντων ώπλισμένων αύτου σιαγόνων, τῷ προσδίδουσι χαρακτήρα ιδιαιζόντας

κτηνώδη. Τὸ ύψηλόν του άνάστημα, ο ταύρειος αύχήν του, τὸ πλατύ και προεξέον στήθος, οι πελώριοι βραχιόνες και ή μεγάλη και εξωγκωμένη κούλια του συντείνουσι οπως δώσωσιν ιδέαν περί της τεραστίας αύτου ισχύος· άλλ' ενταύτῳ εινε αδύνατον και νά μή καταπλαγή τις εκ της ομοιότητος, ήν έχει κατά τὸ σῶμα με τὸν ανθρωπον.

Ο γορίλλας, οπως και ο χιμπανζής διαιτῶται κατά μικράς οικογενείας συγκειμένας εξ ενός μικρού ζεύγους και των μικρών πιθικίσκων του. Αμα ως οι νεαροί ούτοι πιθήκοι έλθωσιν εις θέσιν νά επάρκωσιν εις εκουτους, τούς εκδιώκει και τούς εξαναγκάζει νά συμπήξωσιν ιδία οικογενειακά κέντρα.

Βαδίζει δε συνήθως ο γορίλλας τετραποδίτεϊ. Η συνήθης κραυγή του έχει τι τὸ παραιοπονετικόν, όταν όργισθῆ όμως, βρυχάται ως τίγρις. Οσο ρωμαλέος και άγριος και αν εινε ο γορίλλας, δέν πρέπει εν τούτοις νά μεγαλοποιωνται τὰ κατ' αύτόν. Τὸ άλληθές εινε ότι δέν πολυανησυχεί επί της θέας ανθρωπου, εκτός εάν ούτος τὸν καταλάβῃ εξ άπροόπου ή τῷ επιτεθῆ ενόπλιως· τότε πράγματι γίωεται τρομερός αντίπαλος. « Με εν μόνον κτύπημα του πελωρίου και δι' ούνηων ώπλισμένου ποδός του, λέγει περιρηγητής τις, ξεκοιλιάζει ανθρωπον, του συντριβει τὸ στήθος ή του καταθραύει την κεφαλήν. Είδον μαύρους εν ταιαύτη περιπτώσει, οίτινες περιελθόντες εις απόγνωσιν εκ του τρόμου, αντιμετώπισαν τὸν γορίλλαν και τὸν εκτύπησαν διά του κενωθέντος τρυφερίου των· άλλ' ούδ' επρόφθασαν καν νά κατενέγκωσιν άβλαβές τι κτύπημα· ο βραχιόν του αντιπαλου των επιπτεν επ' αύτων χαλύβδινος, συντριβών συγχρόνως και τὸ όπλον και τὸ σῶμα των δυστυχών.» Η δύναμις του ζώου εινε τηλικαύτη,

ώστε ο κίνδυνος συμπλοκής εκ του συστάδην μετ' αύτου εινε τὸσον μέγας οσον και με την μάλλον γιγαντώσωμεν άρκετον. Οταν ζεύγος γορίλλων καταληφθῆ εξακίνης, ή μὲν θήλεια φεύγει με τὸ μικρόν της εις τας άγκάλας, ο δὲ άρρην παρασκευάζεται προς αντίστασιν. Ανουρούται επί των ποδών του και κρούει τὸ στήθος διά των πυγμών του άντηχούν ως τύμπανον· τοιοιτοτρόπως νομίζει ότι θα εκραβισή τὸν έχθρόν του. Ταύτοχρόνως δε άφίνει βρυχημόν, οστις άρχεται από ειόδους τινός ύλακής διακεκομμένης και μετατρέπεται εις ύπόκωρον βροήν ομοιούσαν προς τὸν ήχον απομεμακρυσμένης βροντής.

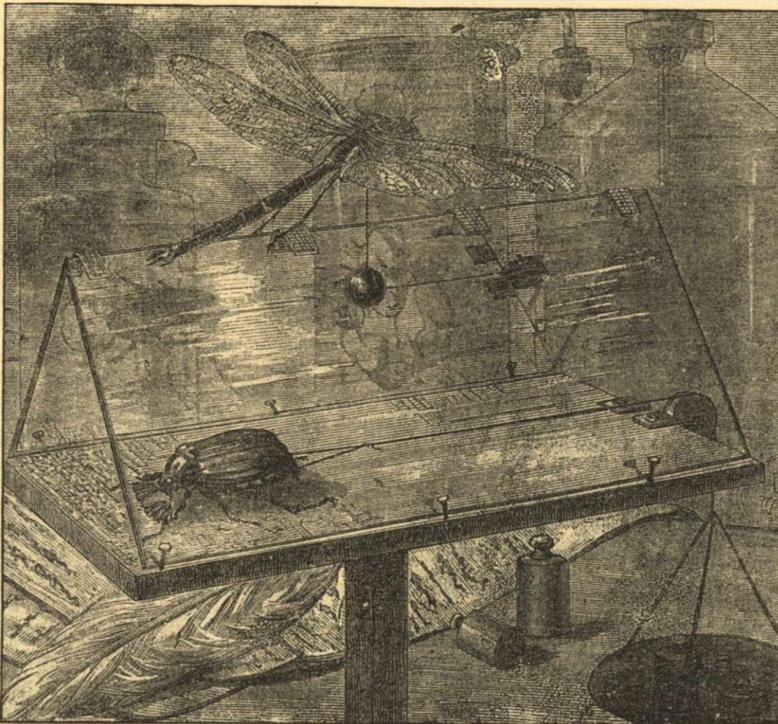
ΜΥΪΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

ΣΑΚΙΣ ήμιλουμεν περί ανθρωπου παρουσιάζοντος ασυνήθη ρώμην εν τη ασκήσει των μυών ή άντέχοντος εις συνεχείς και υπερμέτρους κόπους, συνηθίζομεν νά λέγωμεν ότι ο ανθρωπος ούτος ειναι ρωμαλέος ως ίππος ή ως λέων ή ως ελέφας ή ως άλλο τι πλάσμα, οπερ λόγω του μεγέθους αύτου έμμοιεί εις ήμας την ιδέαν μεγάλης δυναμείας. Και όμως αν, αντί νά κάμνωμεν παραβολήν προς εν των ζων τούτων, έσυνθηζομεν μάλλον νά λέγωμεν, ότι ο εν λόγω ανθρωπος ειναι ισχυρός ως μύμηξ ή ως μέλισσα ή ως άλλο τι έντομον, θα άπέιχομεν ολιγώτερον της αληθείας, και τούτο διότι κανών γενικός ύπάρχει εν τη φύσει, ότι οσον μικρότερον ειναι πλάσμα τι τὸσον μείζονα κέκτηται σωματικήν ρώμην· εν άλλαις λέξεισιν ή μυική δύναμις εύρηται κατ' αντίστροφον λόγον του μεγέθους. Και τὸν κανόνα τούτον άπέδειξαν πλήθος σπουδαιοτάτων πειραμάτων.

Εκπλησσομεθα πῶς, άφῶ τὰ έντομα, τὰ μικρότατα αυτά πλάσματα, πετούν τριγύρω μας με τὸσσην εύκολίαν, ο ανθρωπος με όλας τας μηχανικάς γνώσεις του δέν δύναται νά κάμη τὸ αύτό. Αλλ' ή αδυναμία αύτη δέν πρέπει νά αποδοθῆ άλλου, ειμη εις τὸ ότι τὰ έντομα καθὼς και τὰ πτηνά αναλόγως του μεγέθους αύτων ειναι πεποικισμένα με πολλήν μεγαλειέραν ρώμην από εκείνην διά την όποιαν ήμεις υπερηρανευόμεθα. Η κοινή μυία άπεδείχθη διά πειραμάτων, ότι δύναται νά πηδῆ έκτασιν χώρου διακοσίας φορὰς μεγαλειέραν από τὸ άνάστημά της. Τώρα υποθέσατε ανθρωπον ύψους 8 ποδών πεποικισμένον με αναλόγον δύναμιν: θα ήδύνατο δι' ενός άλματος νά πηδῆση υπεράνω εικοδομῆς τρείς φορὰς ύψηλοτέρας από την εν Λονδίνο μητρόπολιν του Αγ. Παύλου ή νά υπερβῆ λόρον έχοντα τὸ ύψος του Λυκαθητού. Ο φουσιόφης Πλατώ εκπλήσσειται πῶς ο είστρος (άλγομόμυγα) ειμπορεί και φθάνει τὸ βῆμα του ταχύτερου ίππου και πῶς ή κοινή μυία ειμπορεί νά κρατῆ ήλωμένας τας πτέρυγας ίπταμένη περίε σημείου τινός επί ώρας δλοκλήρους χωρίς επί δεικνύη καθόλου σημεία κοπώσεως. Δέν ύπάρχει άμφιβολία, ότι αν ο ανθρωπος ήτο αναλόγως εφοδιασμένος με τὸσσην δύναμιν με όσην τὰ στήθη ενός πτηνου, θα ήδύ-

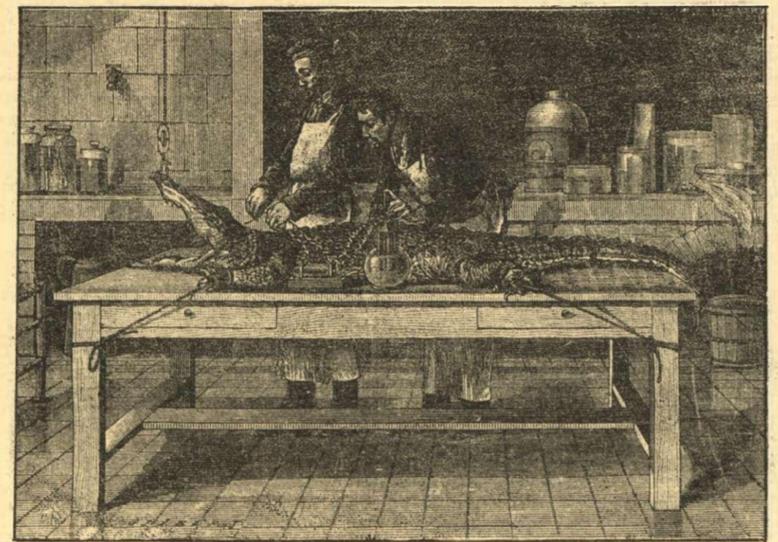
νατο εύχερῶς νά εύρη τὰ μέσα της τὸσον περιποθῆτου πτήσεως. Ως προς τὰ βάρη δε, τὰ όποια δύναται τὰ έντομα νά φέρωσιν, ο Πλατώ εξέτελεσε πρωτοτυπώτατα και εύφύεστατα πειράματα. Εν τη πρώτη των παραθεθειμένων σχετικῶν εικόνων βλέπομεν ένα μυρμηκίοντα φορτωμένον με σφαίραν εκ κηρού, διά νά άποδειχθῆ τί βάρος δύναται νά σηκώση χωρίς νά πέση εις τὸ έδαφος. Τὸ πείραμα τούτο πολλάκις δοκιμασθέν με διάφορα έντομα διαφόρου μεγέθους άπέδειξεν εν τούτοις άποτελέσμασιν αύτου, ότι τὰ έντομα τὰ διακρινόμενα επί ταχείας πτήσεϊ δέν ειναι ικανά νά εγείρωσι μέγα βάρος πρόσθετον εις τὸ του σώματος αύτων. Μερικά ήδυνήθησαν νά σηκώσωσιν ίσον βάρος προς τὸ του σώματος των, άλλά κατά γενικὸν κανόνα ούδεν εύρέθη δύναμενον νά σηκώση βαρύτερον τὰ έντομα όμως τὰ μή ταχύπτερα άπεδείχθη τουναντίον, ότι δύναται νά σηκώσωσιν και νά σύρωσιν έκπληκτικά βάρη. Ούτω π.χ. ή χρυσομηλολόνη (μπούρομπουλας) δύναται νά σύρη βάρος δεκατέσσαρας φορὰς μεγαλειέραν από τὸ του σώματος του και ή μέλισσα είκσι φορὰς. Έντευθεν συνεπέρανεν ο Πλατώ, κατόπιν ύπολογισμών, ος περιττόν ειναι νά παραθέσωμεν, ότι

ο μπούρομπουλας ειναι εικοσιμία φορὰς ρωμαλεώτερος του ίππου και ή μέλισσα τριάκοντα.

Πειράματα παραπλησίας φύσεως, άλλ' επί διαφόρου τάξεως υποκειμένων, έγινοντο υπό του Π. Μπέρτ. Ουτος επειραματίσθη επί κροκοδειλου δέκα ποδών μήκους επί τῷ τέλει του νά εύρη την δύναμιν των φεβρών σιαγόνων του. Έν βλέμμα εις την εικόνα δεικνύει πῶς τὸ τερας έδουσε επί της πειραματικής τροπέζης. Οι τέσσαρες πόδες του και ή ούρα έδέθησαν σφιγκτά, επίσης δε και ή κάτω σιαγών.

Η άνω έδέθη διά σχοινίου από τινος δοκού της όροφῆς και ολίγον άνω του ρύγχους ετέθη δυναμόμετρον. Και διά νά εξαναγκασθῆ τὸ έρπετόν νά κλείσῃ τὸ στόμα του εν καταλλήλῳ στιγμήν επροξένησαν μικρόν ηλεκτρικόν έρεθισμόν εις τὸ σῶμα αύτου. Εύρεθη δε εκ του πειράματος τούτου, ότι κροκόδειλος ζυγίζων 125 λίτρας άνέπτυξε δύναμιν 350 λιτρ. όταν εκλείσει την σιαγώνα του.

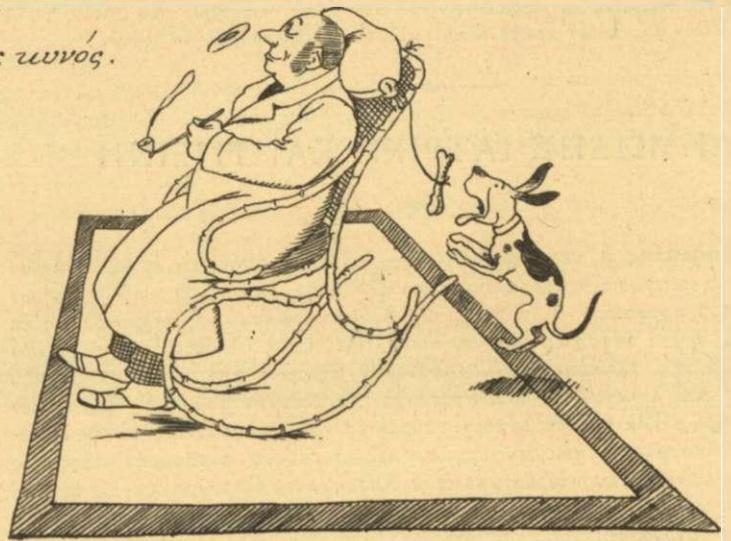
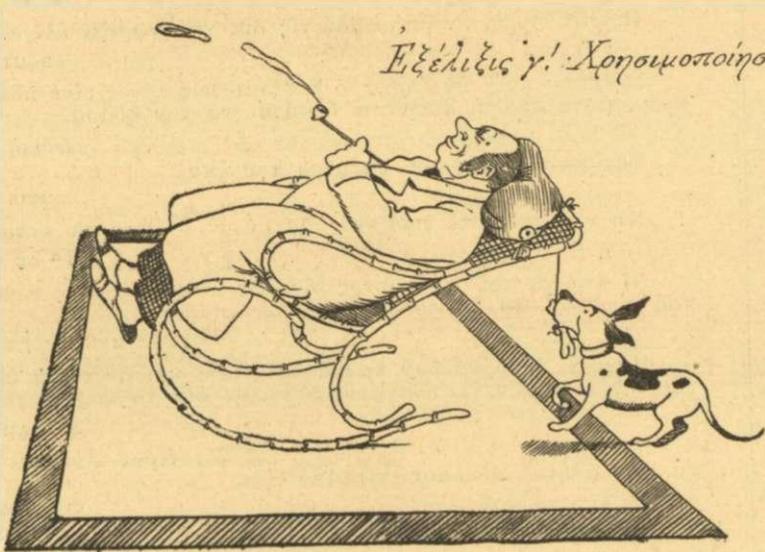
Ἐξέλιξις α' Δάρον πρὸς τὴν πένθεράν του ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τῆς.

Ἐξέλιξις β' Μαιμῆ καὶ ἔργασαι.

Ἐξέλιξις γ' Χρησιμοποίησις ἰωνός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ, ΠΙΛΩΝ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΔΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

5^{ον} ΕΤΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ 5^{ον}

Ἐκδίδεται εἰς 6,000 ἀντιτύπων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑλλάδος Δραχ. 6.
Ἐξωτερικοῦ Φρ. χρ. 7.

ΘΕΜΑΤΑ ΠΕΡΙ Α ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ

Ἐργόχειρα, Κοπτική, Ραπτική, Γυναικείαι ἐνδυμασίαι καὶ κατασκευὴ αὐτῶν, Μαγειρική, Οἰκιακὴ οἰκονομία, Παιδαγωγική, Ὠφέλιμοι γνώσεις, Ὁραι τέρψεως.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον πρὸς τὸν διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Εἰς Ἀθήνας

Εἰς τοὺς αἰτοῦντας πέμπεται ἐν φυλλάδιον δωρεὰν ὡς δείγμα.

ΕΠΙ Τῆς ΕΥΚΑΪΡΙΑΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΕΙΚΟΣΙ ΜΕΓΑΛΑΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΥΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

Δι' ἐκάστης εἰκόνας ἀπεικονίζεται καὶ ἐν μνημείον διὰ τῶν εἴκοσι (20) συνεπῶς εἰκόνων τοῦ ὅλου λευκώματος ἀπεικονίζονται εἴκοσιν ἀρχαῖα καὶ σύγχρονα Ἑλληνικὰ μνημεῖα τὰ ἐξῆς:

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

1. Ἡ Ἀκρόπολις. — 2. Τὸ Θησεῖον. — 3. Τὸ Ἐρεχθεῖον. — 4. Ὁ Παρθενών. — 5. Ὁ ναὸς τῆς ἀπτέρου νίκης. — 6. Αἱ Καρυάτιδες. — 7. Ἡ Πύλη τῆς Ἀγορᾶς. — 8. Ἡ Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ. — 9. Ὁ ναὸς τοῦ Αἰόλου. — 10. Τὸ Λυσικράτειον Μνημεῖον.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

11. Ὁ ναὸς τῆς Μητροπόλεως. — 12. Τὰ Ἀνάκτορα. — 13. Ἡ Ἐκθεσις (Ζάππειον). — 14. Ἡ Ἀκαδημία. — 15. Τὸ Πανεπιστήμιον. — 16. Τὸ Πολυτεχνεῖον. — 17. Τὸ Θέατρον. — 18. Τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. — 19. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον. — 20. Τὸ Ὀφθαλμοῖατροεῖον.

Αἱ ἀνωτέρω εἴκοσι πολύχρωμοι εἰκόνες ἐπὶ καλλίστης ποιότητος χάρτου καλλιτεχνικῶς τυπωθεῖσαι περιέχονται ἐντὸς ἐπιχρῶσου καλύμματος, ἀποτελοῦσι δ' οὕτω κομψὸν καὶ πολυτελὲς ἐνθύμημα τῶν Ἀθηναίων.

Τὸ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἐκτάκτως ὥραϊον καὶ καλλιτεχνικὸν τοῦτο λευκῶμα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λαμπρότατον δῶρον καὶ ὡς καταλληλότατον κόσμημα οἰασθῆποτε αἰθούσης.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ

Χρυσοδέτου καλλιτεχνικοῦ Λευκώματος:

Φράγκα χρυσᾶ πέντε (5) διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
Δραχμᾶς » (5) » » Ἐσωτερικόν.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον:

ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Εἰς Ἀθήνας.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΗΤΟΙ

Ὁδηγὸς τῶν νεωτέρων Θεραπευτικῶν μεθόδων καὶ τῶν ἐν τῇ φαρμακευτικῇ προόδων καὶ νεωτερισμῶν.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΛΕΞ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΕΠΙ Τῆ ΒΑΣΕΙ

Ὀλοκλήρου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἱατρικοῦ τύπου καὶ τῶν ἀνακοινώσεων τῶν διασημοτέρων ἱατρῶν.

Συνδρομὴ ἔτησίᾳ: Ἐσωτερικῶς Δρ. 12
Ἐξωτερικῶς Φρ. χρ. 12

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον:

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΜΠΑΡΑ & ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Εἰς Ἀθήνας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

τοῦ ἐκδοθέντος 10ου φυλλαδίου τοῦ «ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ»

Ἱατρικὴ Θεραπευτικὴ. — Αἱ μὴ διφθερικαὶ δξείαι κυναγγαί καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν. — Θεραπ. πραγματεία περὶ ἐλειογενῶν (συνγ. καὶ τέλος). — Θεραπ. ὑμενώδους ἐντερίτιδος. — Ἡ θεραπεία τοῦ πυρετοῦ ἐν τῇ φυματιώσει. — Θερ. χρόν. καρδιακῶν παθήσεων διὰ τῆς μαλάξεως. — Θεραπ. τῆς ἀϋπνίας τῆς ἐκ δερματικῶν νοσημάτων.

Παιδιατρικὴ. — Αἱ δόσεις τῶν φαρμάκων κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας.

Χειρουργικὴ Θεραπευτικὴ. — Ἡ σπονδυλικὴ παρακέντησις ἐπὶ φυματιώδους μηνιγγίτιδος. — Καρκίνος καὶ ἀρσενικῶδες δξύ.

Γυναικολογία καὶ μαιευτικὴ. — Τὰ κατὰ τὴν ἐπίδεσιν τῆς ὀμφαλίδος. — Κατὰ τῶν ἀνεπισχέντων ἐμέτων τῆς κυήσεως.

Συνταγαί.

Ποικίλα ἱατρικά.

Φαρμακευτικὸν μέρος. — Φαρμακευτικὴ Χημεία. — Φαρμακευτορία. — Φαρμακευτικὸν νεωτερισμῶν. — Φαρμακοποιΐα. — Φαρμακοτεχνικὴ. — Κοσμητικαὶ συνταγαί. — Φαρμακευτικὰ διάφορα.

Εἰς τοὺς αἰτοῦντας πέμπεται ἐν φυλλάδιον δωρεὰν ὡς δείγμα.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ

Διὰ κέντημα μαρκοβελονιάς.

ΠΕΡΙΕΧΕΙ

10 δλόκληρα ἑλλ. ἀλφάβητα διαφόρων μεγεθῶν καὶ δι' ὅλας τὰς χρήσεις

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΔΕ

Ἠλουσιωτάτην συλλογὴν ἐκλεκτῶν κοσμημάτων ἀνθεμίων καὶ μαιάνδρων

Ἀραβικοὺς καὶ Λατινικοὺς ἀριθμοὺς

ΚΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕΙ Ἡ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΗ ΕΞ 24 ΣΕΛΙΔΩΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ

τὰ ἀπαιτούμενα δι' οἰονδήποτε

ΜΑΡΚΑΡΙΣΜΑ

Τιμὴ ἐκάστης καλλιγραφίας διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 1.
» » » » Ἐξωτερ. Φρ. Χρ. 1.

Χάριν τῶν παραγγελόντων ὀλίγα ἀντίτυπα, δεχόμεθα καὶ γραμματόσημα οἰουδήποτε Κράτους, ἅτινα δύναται εὐχερῶς νὰ ἐσωκλείωσι ἐν ἐπιστολῇ ὑπὸ τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν:

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΜΠΑΡΑ & ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Εἰς ΑΘΗΝΑΣ